

Cheia furată

farsă melodramatică în două părți

PERSONAJELE

TRIC, 35 de ani

MIRUNA, 23 de ani

SOFIA 1, 36 de ani

SOFIA 2, 30 de ani

SOFIA 3, 21 de ani

SOFIA 4, 28 de ani

ADMINISTRATORUL, 50 de ani

PARTEA I

Citeva elemente de decor, dispuse astfel încît să permită accesul concomitent din mai multe puncte, sugerează o cameră de hotel bine întreținut. Locurile și acțiunea alternd, același mobilier trebuie să figureze și locuința unui bărbat care trăiește singur. În centrul încăperii, bine marcate, se află un pat și un fotoliu. În cameră e întuneric. Intră, pe bișbiite, Tric și Miruna. Duc, fiecare, citeva sticle de pepsi-cola. Tric aprinde lumina.

TRIC (*gest larg cu mîna*): Iată, acesta este teritoriul pe care-l vor popula următoarele citeva clipe din existența noastră efemeră... Ei, cum îți place?

MIRUNA: *Ca va...* Merge.

TRIC: Depinde numai de noi dacă vor deveni amintiri sau vor rămîne între acești pereți, uitate pentru totdeauna. (*Pauză scurtă.*) E oam strîmt. Crezi că poți să-ți găsești un loc?

MIRUNA: Am să mă străduiesc...

TRIC (*însușind*): Ai de ales între pat și fotoliu...

MIRUNA (*îl-a privit drept*): Dacă mă gîndesc bine... cel mai bun lucru este să încep cu începutul. (*Se așază pe fotoliu, cu picioarele sub ea.*) E un obicei prost al meu... Dacă vrei, pot să stau normal.

TRIC: Dimpotrivă, îmi place. De altfel, normalitatea e o stare relativă... chiar și în ce privește statul pe scaun ori pe jos. Sînt destui care nu pot sta în picioare, iar alții se relaxează în poziție lotus.

MIRUNA: *Thanks!* Mi-ai luat o piatră de pe inimă. (*Gustă din pepsi.*)

TRIC: Trebuie, totuși, să-ți atrag atenția că întotdeauna începem cu începutul. Nu vād cum s-ar putea altfel!

MIRUNA: *Sorry!* Cunosc o mulțime de oameni care au început cu sfîrșitul. De exemplu, acum, puteam să aleg patul...

TRIC: Ești frumoasă!

MIRUNA: O.K.! Dar asta nu e suficient ca să mă strecor sub plapuma ta.

TRIC: Și deșteaptă!

MIRUNA: Îți displace?

TRIC: Mă surprinde.

MIRUNA: *Touché!* Să-ți spun drept, îmi convine sinceritatea asta. Mai exact, lipsa de echivoc.

TRIC: O meriți. Ești una din cele mai frumoase fete pe care le-am întîlnit. Cred că ești cea mai frumoasă... În hol nu mi-am dat seama. Din cauza luminii...

MIRUNA: Pe mine întunericul mă dezavantajează... E o ciudățenie oromatică. Știi cum se spune: la luminare, sluta pare floare! În ce mă privește, observația asta populară, sănătoasă, nu funcționează...

TRIC: Colecționezi folclor?

MIRUNA: Și oameni... Încerc să învăț să trăiesc.

TRIC: Noptile te interesează? (*Se apropie de fereastră.*) Noaptea asta e formidabilă! A început să plouă...

- MIRUNA: Ți plac nopțile în care plouă ?
- TRIC: Nu știu de ce, dar îmi dau o senzație de eliberare... Ca și cum aș fi scăpat dintr-un cataclism universal. Printr-o minune ! (*O privește.*) Acum am scăpat amândoi... (*Ca și cum ar realiza brusc.*) Un bărbat... și o femeie frumoasă !
- MIRUNA: Vrei să spui că noi doi, dacă ne-am pune pe treabă, am putea reconstitui întreaga omenire ?
- TRIC (*ride*): Din păcate, omenirea există încă... Asta nu înseamnă că nu ne putem pune pe treabă. Mă gîndesc la o producție suplimentară...
- MIRUNA (*ride și ea*): Dacă te grăbești, dă drumul la muzică. (*Tric o privește surprins, totuși deschide aparatul de radio.*) Și — ca să rămînem la cîtate din folclor — fă lampa mică ! Toată lumea e de acord că muzica obscuritatea face parte din atmosfera necesară... aproape obligatorie...
- TRIC (*se întoarce ; oarecum agasat*): Nu știu dacă ți-a mai spus-o cineva, dar există lucruri care se presupun fără să fie nevoite să le tot explici în amănunt.
- MIRUNA (*amuzată*): *Pas de problème !* Nu-ți face probleme ! Am înțeles perfect și mă simt excelent ! Dacă nu mă dai afară, nu scapi de mine cu una-cu două...
- TRIC (*ușurat*): Să știi că franțuzește pricep și eu cît de cît... (*Caută muzică la radio.*) Asta cum ți se pare ?
- MIRUNA: E O.K. ! Hai să dansăm ! (*I se depune în brațe și fac amîndoi cîțiva pași.*) S-a constatat că un tango este egal cu două ore de conversație formală și ipocrită... Dansurile moderne n-au un asemenea indice de eficiență. (*Se desprinde brusc.*) Totuși, parcă lipsește ceva !... Nu ți se pare ? (*Se concentrează.*) A, da ! Alcoolul ! Un pahar de „Johnny Walker” sau de „White Horse”... Ce zici, n-am dreptate ?
- TRIC (*privește nemulțumit sticlele de pepsi ; se caută prin buzunare*): Dacă te referi la indicele de eficiență, ai perfectă dreptate... Realitatea e că nu mă așteptam să am oaspeți.
- MIRUNA: Ești imprudent. La ora asta, nu mai găsîm deschis nicăieri.
- TRIC: Sint... dar afară plouă și tu ești cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată ! (*O cuprînde de mijloc, apropiînd-o.*) Și caldă... Restul nu contează !
- MIRUNA: Crezi că se poate fără ?
- TRIC: Fără alcool ?
- MIRUNA (*simplu*): Fără iubire...
- TRIC (*trăsnit*): Fără ce ?
- MIRUNA (*firesc*): Iubire... Fără iubire, se poate ?
- TRIC (*o lasă din brațe ; l-a pufnit risul*): Cum ziceai că te cheamă ?
- MIRUNA: Nu ziceam, dar mă cheamă Miruna...
- TRIC: Miruna... Miruna... Una... Una...
- MIRUNA: Ești al doilea bărbat care îmi spune așa. Primul a fost tata.
- TRIC: Miruna-Una ! Una ! Una-nebuna !
- MIRUNA: E adevărat că sint puțin nebună...
- TRIC: Să știi că ești ! Iubire, ai spus ?
- MIRUNA: Ei, da.
- TRIC: În definitiv, ce crezi tu că înseamnă iubirea asta, decît o nenorocită stare de toropeală, o pierdere a bunului-simț și a rațiunii sănătoase, un dezechilibru nervos care ți taie pofta de mîncare și te face să te tot uiți la lună, fără nici un motiv ? !
- MIRUNA: O-la-la !
- TRIC: Crezi că există ceva mai deprințant decît o ființă omenească în stare să ignore euceririle atîtor milenii de civilizație și să declanșeze un război mondial numai și numai pentru că o altă ființă omenească nu vine, sau întîrzie la întîlnire ?
- MIRUNA: Ca să fiu sinceră, îmi lipsește experiența personală... Deci, asta să fie iubirea ?
- TRIC: Asta... Plus un milion de neplăceri.
- MIRUNA: Ia te uită ! Sint și neplăceri ? !
- TRIC: Rușinoase ca o rîie... La urma urmei, să știi că singurul lucru care incomodează în dragoste este iubirea !
- MIRUNA: Totuși, literatura de specialitate e de altă părere...
- TRIC (*serios*): Literatura a fost întotdeauna de altă părere... Ceea ce n-a împiedicat viața să-și vadă de treburile ei. De altfel, în ce privește o anumită perioadă, literatura are dreptate.
- MIRUNA: Cum adică ?
- TRIC: Iubirea, draga mea, e un fel de boală pe care trebuie s-o faci la o anumită vîrstă. De regulă, în adolescență. Un fel de erupție, ca vîrsatul de vînt sau ca pojarul, un fel de tuse convulsivă, klacă înțelegi ce vreau să spun... Ai făcut-o, gata, ești imun !
- MIRUNA: Imun pentru totdeauna ?
- TRIC: Ia uită-te bine la mine și spune-mi: cum aș arăta dacă acum, pe loc, aș fi cuprins de un acces de tuse măgărească ? !
- MIRUNA (*după o secundă*): M-ar umfla risul...
- TRIC: Păi, vezi ? !
- MIRUNA: Mă întreb ce-ar mai avea de spus Mr. Harrison la toate astea.
- TRIC: Harrison ? ! Asta cine mai e ? !
- MIRUNA: Un savant... care pretinde că soarele face parte dintr-un sistem binar... adică este cuplat cu alt astru. Cu alte cuvinte, că are și el pereche, ca orice muritor.

TRIC : Frumos, foarte frumos, dar în materie de dragoste singurul domn care mă interesează este domnul Wassermann... Dacă stabilesc relații cordiale cu el, restul nu contează !

MIRUNA (*îl privește fix*) : Bine, dar ești mai trăsniț decât mine ! (*Ride.*) Nu vreau să spun că e mare lucru, dar eu acceptam iubirea ca pe o realitate teoretică, cel puțin din punct de vedere teoretic ! Lăsăm o șansă... Știi ceva ? Am o idee ! Ți-e frică dacă te las singur câteva minute ?

TRIC (*la fereastră*) : Cînd plouă, mi-e frică întotdeauna...

MIRUNA (*la ușă*) : Ai spus ceva ?

TRIC : Nimic...

MIRUNA (*după o pauză*) : O.K. ! Mă întorc imediat...

(Iese. Mișcarea unor panouri, sincronizată cu intrarea personajelor și cu schimbarea luminii, sugerează locuința de bur-lac a lui Tric. Cele patru femei intră în ordinea replicilor, prin puncte diferite. Fiecare dintre ele ignoră prezența celorlalte, adresîndu-se exclusiv lui Tric, chiar dacă, uneori, replicile par a avea o anumită legătură sau continuitate. Preocupat să reconstituie și să comenteze un eveniment anume, trăit numai de el, Tric întreține dialogul cu o mină absentă.)

SOFIA 2 : U-uu !

SOFIA 1 : Cu-cu !

SOFIA 2 : Senzațională chestie ! Zici că a năvălit peste tine în cameră la miezul nopții ?

SOFIA 1 : Cu-cu !

SOFIA 2 : Întineric... Fulgere... Mister... Stai ! Sus minile !

TRIC : Am cunoscut-o în hol. În holul hotelului...

SOFIA 2 : Și eu am năvălit peste tine... în cabinet. Dar era miezul zilei... Noaptea nu circul.

TRIC (*cu spatele*) : De fapt, ea să fie exact, am cunoscut-o la recepție.

SOFIA 1 : Vai, dragule, ce nostim ! Da' de cînd ai devenit așa de monden ? ! Auzi, recepție !

TRIC : Recepția hotelului...

SOFIA 1 : Ei și ? ! Putea să se întimplă și la recepția crescătorilor de animale mici și mijlocii. Amănuntul încurcă... Pe mine m-ai cunoscut în tren ! Ai văzut ce repede se face cunoștință în tren ? Repede și simplu... (*Tușește ușor.*) Hm... Nu cumva dumneavoastră mergeți pînă la... ? Ce păcat ! Am fi putut avea același drum... Eu merg dincolo de... Dincolo de... dar nu se știe dacă n-o să-mi vină poștă să mă dau jos la...

TRIC (*iritat*) : Dacă n-ar fi fost întîmplarea aceea absurdă cu recepționera !

SOFIA 2 : Nu fi ipocrit ! Toată lumea umblă după întîmplări absurde, care se dovedesc a nu fi deloc absurde... din moment ce le premedităm ! Cînd mi-ai spus să mă dezbrac...

TRIC : Din greșeală...

SOFIA 2 : Poate... Eu îți spuseseam, totuși, foarte clar, că mă doare piciorul...

TRIC : Din greșeală, recepționera a schimbat cheile ! Stupid ! Camera mea avea numărul 717, iar a ei, 707...

SOFIA 2 : Asta da ! Numerele de ordine sînt o calamitate ! Înainte de a intra la tine în cabinet, doi cetățeni cit se poate de pașnici erau pe punctul de a-și scoate reciproc ochii din cauza numerelor de ordine... Am preferat să fiu ultima. Adică, am premeditat să rămîn ultima...

SOFIA 1 : Eu ador numerele... Mai ales numerele de ordine... Cîte lucruri nu se limpezesc cînd se încurcă numerele de ordine ! E supercalifragilistic !

TRIC (*se așază reflex pe fotoliu*) : Mă întreb dacă recepționera nu era cumva în stare de ebrietate...

SOFIA 1 : Sau drogată ! Sau adormită ! Sau se gîndea la cei patru gemeni sub un an pe care-i lăsase cu o pisică siameză ! Sau poate că prin ea a acționat mina destinului ?

SOFIA 2 : Aiureli ! O recepționeră de hotel se poate gîndi la tot felul de lucruri. Depinde... Mai ales la miezul nopții...

TRIC (*obsesie*) : Camera mea avea numărul 717 și recepționera mi-a dat cheia de la 707...

SOFIA 1 (*în fața lui*) : Mă scuzați, locul acesta de lingă fereastră este al meu ! Cum nu este ? ! Aveți același număr ? ! Asta-i bună ! Casierii ăștia ar trebui împușcați ! Cum ? (*Tric se ridică din fotoliu.*) Mi-l cedați mie ? Oh ! Sînteți minunat ! (*Se așază în locul lui.*) De fapt, ce sens ar avea să-i împușcăm ? Sînt și ei oameni... Au și ei necazuri, aspirații, părți pozitive, neîmpliniri... Nu-i așa ? E loc destul... de mîi bine.

TRIC (*preocupat în continuare*) : Și-atunci, prin forța împrejurărilor, a trebuit să schimbăm cîteva cuvinte...

SOFIA 1 (*pe fotoliu*) : Pot să răsfoiesc și eu *Paris-Match*-ul dumneavoastră ? Vă mulțumesc... (*Pauză.*) Bietul Clo-Clo ! Claude François, adică... Ce păcat ! Cînd te gîndești că totul s-a întîmplat din cauza unui bec ! O sută cincizeci de vați ! Deși... Sînteți sigur că nu s-a sinucis ? A fost un accident ? Nu vă contrazic. Oricum, e îngrozitor.

TRIC (*face cîțiva pași*) : Scuzați-mă, n-am obiceiul să intru astfel în vorbă, vă rog să mă credeți, dar cheia mea este la dumneavoastră. Vedeți ? ! În timp

ce cheia dumneavoastră este... Exact!
S-a făcut o confuzie...

SOFIA 2 (în fața lui): Mi-e teamă că faceți o confuzie! V-am spus, doar, că mă doare piciorul! Nu înțeleg de ce trebuie să-mi scot bluza! Sigur că fumez... Stau foarte mult singură, soțul meu e mereu plecat. Am timp liber, și-atunci... Să mă dezbrac?! Dacă trebuie neapărat, desigur... (Tric o prinde de mână.) Aveți miinile calde, (Sofia își deschide bluza și Tric își lipește capul de pieptul ei.) Îmi place parfumul dumneavoastră... „Cedar Wood”? E distins... Nu știu să extrastistolele se ascund sub sin. Ascultați inima?! Respir, sigur că respir... Încă... Mi se pare totuși că pe vremuri se folosea stetoscopul... Probabil că s-a mai evoluat... (Se desprinde și se îndepărtează, încheindu-și bluza.)

TRIC: Totuși, vreau să fiți convinsă că nu-mi stă în obicei să acostez persoane necunoscute...

SOFIA 3 (în uniformă de ospătăriță, cu rochiu foarte scurtă): Am eu față de fraieră? Adică nu știu că în bomba asta nenorocită ultima comandă se învârtă la unsprezece, și jumătate?! Fii, dom'le, serios!

TRIC: Am vaga senzație că v-am indispus... Regret... Cred că aș putea să vă schimb impresia, dar ora asta este imposibilă!

SOFIA 3: Ei, asta-i acum! Închipule-ți că știu și eu ce înseamnă să-ți fie foame. Din păcate, nu mai avem decât cîrnat... Dacă vrei, pot să-i încălzesc!

TRIC: Din păcate, la recepție n-au decât pepsi... Nu vă displace? Splendid! Vă propun să luăm câteva sticle și să urcăm la mine în cameră... Tot era cît pe-aci să-mi faceți o vizită în absența mea! Da, apropo de cheie...

SOFIA 3: Zici că stai prin apropiere și mașina e afară? Alo, domnu! Vezi că ți s-au lipit ochii de picioarele mele! Mai știi?! Poate că pînă la urmă am să mă hotărâsc să vin cu tine... Tot trebuie să închid. (Iese.)

SOFIA 1 (examinînd încăperea): Vai, dragule, dar ai un interior draguț... nu e deloc strimt. E intim... Da, dragul meu, ai dreptate: odată cu desființarea proprietății private asupra principalelor mijloace de producție, nu ne-au rămas decât apartamentul, mașina și excursiile! E minunat! Am scăpat de toate grijile... Eu ador excursiile. Le ador! Nu neapărat pentru obiectivele turistice... În definitiv, există albume! dar oamenii și întîmplările nu figurează în albume, înțelegi?!

SOFIA 2: Ți-am spus că sînt mereu singură... firește, puteam să găsesc pe altul... Întîmplător, te-am găsit pe

tine. Datele problemei au rămas aceleași. Oamenii sînt egali, n-avea cazul să te simți jignit...

SOFIA 1: Nici tu nu figurezi în albume! Întîmplarea, dragul meu, este stăpînul absolut. Lasă-te în brațele ei și trăiește clipa cît mai intens cu putință! Faptul că ne-am cunoscut în tren nu prezintă nici un fel de importanță. În definitiv, aveam bilete pentru același loc! Dacă voiai să respecti regulamentele C.F.R., puteai să mă ții pe genunchi! Chiar așa! De ce nu vrei tu să respecti regulamentele C.F.R.?! Eu ador regulamentele C.F.R.!

SOFIA 4 (intră): O clipă! Acest aspect al problemei, ca să mă exprim așa, nu este atît de superficial cum ăă părea. Din optica mea — și dacă reflectezi cît de cît, o să-mi dai dreptate — din optica mea, deci, este inacceptabil să fac cunoștință cu cineva în tren, sau, mai rog, într-un loc aglomerat, unde, fără voia noastră, ne izbim din cînd în cînd cu coatele sau ne călcăm în picioare. Pentru un astfel de eveniment, jubileu, este absolut obligatorie prezența unui al treilea, care să facă prezentările, pe cît posibil cu oarecare ceremonie. Evident, anticipez finalul, dar nu pot să sacrific protocolul, nu pot eluda o succesiune cît de cît complicată, tocmai din respect pentru final. Apropo! Pot să văd baia? (Iese.)

SOFIA 2: Vreau să ne înțelegem de la început. N-am să-ți las numărul meu de telefon, te sun eu... Să nu-ți faci probleme dacă, uneori, ai să fii ocupat. Sînt o femeie practică. Nu mă supăr... Nu e nici un secret, e o măsură de siguranță... Din mărul ăsta furat vreau să gust din cînd în cînd, fără să știe nimeni... nici chiar tu! (Iese.)

SOFIA 3 (intră): Unde se poate pune pachetul ăsta? Aici e bine? N-ai cumva o față de masă?

SOFIA 4 (reintră): Fiindcă, mai presus de orice, jocul contează, iubite!, e bine să ții minte asta! Cu timpul, ai să te obișnuiești să înșiri pe un fir de timp niște flecușete frumos colorate, mirosind a fruct exotic, și n-ai fi exclus ca toată făcătura să te și emoționeze.

SOFIA 1: Oh, dragule, sînt sigură că ți se va împuia capul cu tot felul de fraze despre bun-simț și decență și alte asemenea, dar chestiunea majoră rămîne timpul pe care nu-l avem și ar fi păcat să-l pierdem cu fleacuri... Restul sînt ipocrizii unor femei pe care bărbații le respectă dar ultă să le ridice fusta... Cînd una din acestea pune mîna pe un bărbat, vai de capul

lui! E sigur că va ajunge cel puțin șef de serviciu!

SOFIA 3: Asta-i culmea! Chiar nu există o față de masă în toată casa asta?!

SOFIA 4: Evident, am studiat chestiunea, iubitel, și știu că multe sînt de opinie contrară, cum să nu! Printre noi există și unele cu temperatură, am spus temperatură nu temperament, dar eu m-am așezat întotdeauna pe fotoliu... Pentru început, toate ar trebui să ne așezăm pe fotoliu... (Se așază pe fotoliu.)

SOFIA 3 (în fața lui Tric): Pardon! (Tric o împinge; femeia se răstoarnă pe pat; Tric rămîne la mare distanță.) Eu am nimerit direct în pat... E adevărat că n-am sărit singură, dar, oricum... puteam să fac niște fițe... Hei! Chiar așa? Parcă ziceai că ți-e foame? Ascultă! Stai un pic! Nu crezi că ar fi mai bine...

SOFIA 1: Mîine plec spre nord, dragule. Habar n-am de ce tocmai acolo, dar presimt că va fi extraordinar. Îți voi scrie. Sau mai bine îți povestesc... Ești un tip formidabil... În felul tău.

SOFIA 3: Se răcesc cîrnatii! Puteai cel puțin să-mi spui, să nu mă ostenesc degeaba...

SOFIA 1: Deși e sigur că-ți voi trimite și vederi... (Iese.)

SOFIA 3: Ești nebun? Se răcesc cîrnatii! Parcă ziceai că ți-e foame... foame... me... me...

SOFIA 4: Tot ce se poate, dar te previn că nu e cazul să încerci astăzi. Deocamdată, ți-am făcut o simplă vizită. În ce mă privește, nu fac parte din categoria celor care cad din prima zi. Din mai multe motive: orgoliu, pudoare, prudență. Evident, iubitel, trag de timp, dar și asta face parte din protocol. (Iese.)

SOFIA 3 (aranjînd patul): Eram sigură că așa o să se întîmple! Puteam să pariez cinci mii contra unui menu fix că așa o să se întîmple. Prea ți se lipiseră ochii de picioarele mele și îți fierbea sîngele de curiozitate. Acum, bineînțeles, trebuie să fac curat la locul de muncă... (Iese.)

(Camera de hotel.)

MIRUNA (întră; are în brațe o sticlă și cîteva pachete de țigări): Ei, cum a fost?

TRIC: Au trecut o sută de ani de cînd ai plecat...

MIRUNA (tonul lui Tric): Crezi că există ceva mai deprimant decît o filnță omenească care așteaptă timp de un secol o altă filnță omenească...? (Rîd amîndoi.) Ce faci, nu mă ajuți?

TRIC (se precipită): Ai adus și țigări?!

(Miruna: „Îh!”) Cum ți-a venit ideea?

MIRUNA: O intuitie...

TRIC: Să te cred? .

MIRUNA: Te-am văzut scotocindu-te prin buzunare... Cînd un bărbat își întoarce buzunarele pe dos e sigur că nu mai are țigări... (Îi întinde sticla.) Vrei s-o deschizi?

TRIC (răsucește căpăcelul de metal, toarnă; Miruna își acoperă paharul cu palma): Asta ce-nseamnă?!

MIRUNA: Nu beau niciodată alcool.

TRIC: Nu hei?! Atunci, cum se face că...

MIRUNA: Am întotdeauna o sticlă la mine.

TRIC: Cred că încep să pricep. (Ridică paharul.) Pentru Una și intuițiile ei! (Miruna bea pîspă.) Nu știu dacă ți-am spus, dar sînt în stare să golesc o sticlă fără să mă picnească somnul. Dacă la asta te-ai gîndit, n-ai nimerit-o...

MIRUNA: Nu m-am gîndit... (Se apropie de fereastră.) Îmi dai voie să privesc noaptea asta, a ta?

TRIC: Pe insula asta sîntem numai noi doi. Noaptea ne aparține în egală măsură.

MIRUNA: E noaptea ta... Ție îți trebuie o noapte anume... O noapte în care să plouă sau să fulgere ca la începuturi. Abia atunci simți nevoia să ai lingă tine o femeie...

TRIC (însinuant): Una...

MIRUNA: Una.

TRIC: Aflu despre mine însumi lucruri neștiute. De ce crezi că mi se întîmplă asta numai cînd plouă? Să nu-mi spui că ai iarăși o intuitie!

MIRUNA: Nu-ți spun. Pentru că ți-e frică... Te-am văzut în hol. N-aveai curaj să urci în cameră, singur...

TRIC: Te înșeli! N-aveam curaj să te opresc, să schimb o vorbă-două cu tine...

MIRUNA (uitîndu-se pe fereastră): Și-atunci începi o poveste care are toate șansele să se termine la răsăritul soarelui, și care chiar se termină odată cu răsăritul, brusc, ca și cum nici n-ar fi fost... Mai ales dacă femeia are bunul-simț să alunece din pat încă înainte de a deschide tu ochii.

TRIC: Femeile au bun-simț și soarele răsare întotdeauna dimineata.

MIRUNA (la fereastră): Uneori, numai furnicăturile brațului amorțit și un vag miros, altul decît al trupului tău, îți amintesc că acolo s-a odihnit o femeie. Sau... o zină?

TRIC: Chiar așa: o zină!

MIRUNA: Numai că zîncele nu suportă lumina zilei...

TRIC: Tocmai asta e frumusețea! Ziua avem de făcut lucruri serioase.

MIRUNA (se întoarce): De acord. Mult

mai serioase... Acum înțelegi de ce mă car cu sticle și cu țigări?

TRIC : Nu suportă lumina zilei !

MIRUNA : Asta e doar o parte din ade-văr...

TRIC (*toast*) : În cinstea celei care nu suportă lumina zilei, și bine face !

MIRUNA (*fi pune mâinile pe umeri*) : Mîine nu voi mai exista decît sub forma unor furnicăture în brațul tău ? (*Tric încuviințează.*) O.K. ! Apropo ! Pe ce parte dormi ?

TRIC : Cînd vin zînele, nu dorm...

MIRUNA : Well ! Very well ! Ai putea fi poet. Un mare poet...

TRIC : Numai în prezența ta... Ești minunată.

MIRUNA : Cînd ai apărut în hol, mă uitam pe fereastră... începuse să plouă, era tirziu, și, deodată, mi-am dat seama că nu pot să urc într-o cameră unde nu mă așteaptă nimeni...

TRIC : Noroc că am apărut eu !

MIRUNA : Te plimbai, nehotărît. Așteptai, ca și mine, să se întîmple ceva...

TRIC (*o mîngie*) : Ești o fată extraordinară, dar ai prea multă fantezie... Dacă vrei să știi, îmi terminasem treburile, dar n-aveam poftă să mă culc. Aș fi băut ceva, dar era prea tirziu... Marea noastră șansă a fost că recepționera a incurcat cheile.

MIRUNA : Recepționera n-a incurcat nimic.

TRIC : Nu înțeleg !

MIRUNA : Eu am luat cheia ta de la panou ! Am pîndit-o pe recepționeră, și, profitînd că era ocupată cu niște calcule, am luat cheia, cu aerul cel mai firesc din lume... Chiar am poftit-o să nu se deranjeze...

TRIC (*ride*) : Senzațional ! Și eu care mă chinuiam să-mi aleg cuvîntele ! Ești realmente nebună !

MIRUNA : Iartă-mă dacă ți-am răpit plăcerea de a mă fi „agățat” din propria ta inițiativă, dar îmi era pur și simplu frică să petrec singură noaptea asta !

TRIC : Unul dintre noi trebuia să facă primul pas. N-are importanță cine l-a făcut, din moment ce acum sîntem împreună.

MIRUNA : Bineînțeles că n-are importanță... (*Se apropie de el ; îl sărută.*) Te rog... Nu lăsa noaptea să treacă... Îți promit să nu țiip. N-am să scot nici cel mai mic sunet... Dacă vrei tu, nici n-am să respir...

TRIC (*o privește, ținînd-o de umeri*) : Da' de ce-ar trebui să țiipi ?

MIRUNA : Nu trebuie ? !

TRIC (*zîmbind*) : Deși ar putea fi instructiv... O zîină care țiipă și plînge ar aduce mitologia în ograda noastră contemporană, oferindu-ne posibilita-

tea de a o studia mai deaproape, fără păreri preconcepute...

MIRUNA : Nu crezi, dar în fiecare femeie se ascunde o zîină...

TRIC : Se ascunde al dracului de bine, dacă nici femeile nu reușesc s-o găsească !

MIRUNA : Pentru că nici una dintre noi n-o caută ! Asta e treabă de bărbat. Numai un bărbat adevărat își poate asuma curajul unei astfel de expediții... În seara asta, tu... (*Brusc.*) Asta-i bună ! Dar sînt total neînspirată ! Zîină în blugi ! E prea de tot, chiar pentru un bărbat adevărat ! Așteaptă o secundă ! (*Iese.*)

(Camera lui Tric.)

SOFIA 3 (*în prag*) : Te-am întrebat dacă bei o cafea...

TRIC : Nu, mulțumesc...

SOFIA 3 (*pauză scurtă*) : O cheamă Una ?

TRIC : Una.

SOFIA 3 : Nici mai mult nici mai puțin : Una !

TRIC : E și asta un nume.

SOFIA 3 : O fi, dacă zici tu. (*Pauză.*) Ei, dacă nu vrei să-ți fac o cafea, te las. Hai, pa !

TRIC : Ce faci ? !

SOFIA 3 : Plec.

TRIC : Unde dracu' te duci la ora asta ? Nu vezi că toarnă cu găleata ?

SOFIA : Ia te uită ce atent e domnul cu mine ! Nu ține...

TRIC : Sînt rațional. Am băut și nu te pot duce cu mașina, autobuzele vin rar, iar să apară un taxi e problematic...

SOFIA 3 : Ei ? ! Mie îmi place ploaia...

TRIC : Nu-mi închipuiam că vrei să faci pe paparuda.

SOFIA 3 : Mai bine decît să-ți văd muștra asta jalnică, de om care nu e în stare să se uite drept la mine și să-mi spună „du-te dracului” !...

TRIC : Ce-i cu tine ? !

SOFIA 3 (*din ce în ce mai agresivă*) : Păi, sigur !... Dumnezeu e un bărbat adevărat care se lasă făcut pachet la recepția unui hotel, cu condiția ca sforile să fie trase de o intelectuală. Ce să-ți spun, m-ai dat gata...

TRIC : Ai înnebunit ? !

SOFIA 3 : Și care se pierde cu firea cînd e vorba să-mi dea un picior în fund ! Simte nevoia să mă ia pe departe, să bată șeaua !

TRIC : Ești complet afară, măi fată !

SOFIA 3 : Ce spui ? ! M-am gîndit să mă prefac că nu știu despre ce e vorba în propozițiune, dar n-am timp ! Trebuie să muncesc... Business-ul meu se cheamă muncă !

TRIC (*ridică tonul*) : Sofi !

SOFIA 3: Mă cheamă Sofia, bă domnule!

TRIC: Perfect. Asta te împiedică să te exprimi clar? Nu poți vorbi coerent, să înțeleg și eu, cît de cît, ce se petrece cu tine?

SOFIA 3: Nu pot și, dacă vrei să știi, nici nu vreau. Eu nu sînt ca zinele alea care alegă dintr-un hotel intr-altul, înnebunite că soarele, săracu', n-are și el pereche, și care nu se calmează pînă nu șterpelesc cîte-o cheie de la camera vreunui biet zmeu.

TRIC: Fir-ar să fie! Va să zică, asta ai înțeles tu din tot ce ți-am spus!

SOFIA 3: Uite că n-a fost prea greu... noi, astea, care privim cerul numai la sărbători legale, pricepem destul de repede...

TRIC: Iar eu te asigur că nu e cazul să faci o criză de personalitate. N-ai motive!

SOFIA 3: Nu mai spune! M-am tot întors ce-al avut în cap în seara aceea cînd m-al chemat... Ai crezut că mă termină dacă te holbezi la picioarele mele? Ți-oi fi zis că îmi e de-ajuns o plimbare de doi kilometri cu mașina ta ca să încep să dau ochii peste cap de fericire?!

TRIC: În condițiile astea, nu discut!

SOFIA 3: Uite că eu discut! Tocmai acum, cînd o să rămii în gașcă cu zinele, am chef să-ți spun de ce am urcat atunci în mașină cu tine! Află că bomba aia unde lucrez e atît de ordinară, încît toți cei care intră acolo se simt obligați să bea pînă cad sub masă. Nu știu dacă mă crezi ori nu, se achită imediat de obligația asta, de parcă altfel ar trebui să plătească vreo amendă. Ai fost singurul care s-a uitat la picioarele mele fără să fi fost beat... și nu mai văzusem de mult un om care să nu se bălăbăne ca frunza-n vînt. De asta am venit cu tine! Nu e cazul să te dai mare, nu ești tu Făt-Frumos, și nici nu mi-ai pus inima pe jar! Am venit cu tine pentru că nu duhneai a drojdie acră, erai treaz, și asta a fost singura ta calitate!...

TRIC: Tot e ceva!

SOFIA 3: O fi! Dar nu e destul ca să rămîn, după cum n-ar fi trebuit să fie destul ca să vin... Aș fi putut culege pe unul dintr-ăia... Dimineața ar fi avut curajul să-mi spună: „măi fată, eram cam cherchelit aseară, hai să prăjim niște ouă și pe urmă te cari la tine acasă, că ne facem de ris...” Tu dai din colț în colț și nu ești capabil să legi două vorbe.

TRIC: N-ai decît să culegi pe cine vrei și să măninci dimineața ce-ți trăsnește prin cap, dar acum trebuie să pricepi...

SOFIA 3: Nu se mai pune problema, dom'le! Peste două săptămîni, bomba aia se demolează... cu obiceiuri cu tot. Cînd ți-o mai fi foame, treci pe acolo. Ai să descoperi că nu e destul să fii treaz ca să faci o femeie să plîngă...

TRIC: Ascultă, Sofia! De ce...

SOFIA 3: Du-te dracului! Astea sînt cele două vorbe. Le-am spus eu pentru tine. Poți să-mi și mulțumești... (Iese.)

TRIC: Sofia! Sofia!

SOFIA 2: Nu e nevoie să țipi. Sînt aici.

TRIC (se întoarce): Nu pricep de ce te grăbești!

SOFIA 2: Ce-i cu tine! Ți-e urît să rămii singur?!

TRIC (încurcat): Cum ai să pleci pe vremea asta imposibilă?!

SOFIA 2: Ești orb?! E o vreme superbă. De mult n-am mai văzut un asemenea cer senin, la privește!

TRIC: Adică, da, ai dreptate...

SOFIA 2: Adevărul e că aștept un telefon. Cînd aștepti un telefon de la sute de kilometri, e suspect să nu fii găsit... Asta se cheamă menajarea susceptibilităților, dacă înțelegi ce vreau să spun...

TRIC: Pragmatismul tău care nu se dezaminte! Ești o ființă pe care se poate conta, Sofi.

SOFIA 2 (îl sărută): Știu. Și... nu-ți face probleme cu cheia, iubitul! Cînd o femeie și-a pus în gînd să încerce arcurile dormezei din dormitorul unui bărbat, e în stare să-i ia apartamentul cu totul, nu numai cheia! Pa! Te sun eu, ca de obicei... (Iese.)

SOFIA 4 (în rochie de casă, traversînd încăperea): Nu te grăbi, simt nevoia să elucidăm acest aspect... Ziceai că din momentul acela povestea a început să ți se pară suspectă?

TRIC: N-aveam nici un motiv special, și totuși...

SOFIA 4 (se oprește în fața lui): Curios... Am impresia că-mi ascunzi ceva, iubitel... Va trebui să reflectez... Să reflectez metodic. (Pauză.) Hm! Ar putea fi o chestie, încă nu-mi dau seama, dar ar putea fi... (Îl privește.) Hm! Tocmai tu! Sper să n-am dreptate... (Iese.)

SOFIA 1: Vai, dar e colosală! De-a dreptul colosală! (Ride.) Recunosc că mie nu mi-ar fi trecut prin minte să iau cheia unuia de sub nasul recepționerei! Tipa are geniu, domnule! Am să verific sistemul cu prima ocazie... numai începutul, dragul meu, nu te neliniște!

TRIC: Nu mă nelinițesc...

SOFIA 1: Dacă ai rezistat la șocul ăsta, ești tare! Te salut din nord! Ce să fac, nordul este obsesia mea! (Iese.)

(Camera de hotel. Miruna întră îmbrăcată într-o rochie de seară, care-i vine perfect. Tric e vizibil impresionat de această apariție încântătoare.)

MIRUNA (înfățișându-i-se cu un aer sincer neajutorat): Asta e tot ce-am reușit să fac...

TRIC: Ești uluitoare!

MIRUNA: Chiar îți place?

TRIC (se așază pe fotoliu): Am o nevoie acută de un punct de sprijin concret.

MIRUNA (pășind lent spre el): Exagerezi...

TRIC: Deloc, absolut deloc. Te rog să mă crezi...

MIRUNA: Noi, femeile, sintem niște ființe destul de ciudate... (Se așază pe covor, la picioarele lui.) Pierdem o groază de timp ca să ne îmbrăcăm... (Îl mângâie mâinile.) Ai mâini frumoase... Foarte frumoase.

TRIC (contrariat): Nu m-a preocupat niciodată cum arată mâinile mele...

MIRUNA: ...și pe urmă ne dezbrăcăm. (Își lipește obrazul de palma lui.) Mâinile tale au demnitatea de a dezbrăca o femeie...

TRIC: Mâinile, pur și simplu?!

MIRUNA: Da, mâinile... Nu vrei să tragi draperiile? Am senzația că mă expun într-o vitrină. Îmi lipsește doar eticheta cu prețul de livrare către consumator...

TRIC (ridicându-se repede): Într-o secundă am ridicat puntea... (Stringe bine draperiile; își privește mâinile.) Mâinile zici? O spui cu aerul că mâinile astea nu mă-ar aparține.

MIRUNA: Dimpotrivă! Ele te exprimă. Teoria mea e că mâinile dezvăluie firea omului, mai bine decât fizionomia. (Foiindu-se.) Ai putea să stingi măcar un bec. (Tric se conformează, camera se întuneacă.) Cred că a venit clipa aceea... (Se așază pe pat, parcă încercându-l.) Sau, în orice caz, se apropie... (Se ridică brusc.) Nu cred că pot... Deocamdată. Cel puțin în acest moment...

TRIC: Propun să sting toate luminile!

MIRUNA: Nu, n-are legătură... (Privindu-l.) Aș vrea să uit că, pentru câteva clipe, sau pentru câteva ore, am nimerit în camera asta standard ca sub un acoperiș provizoriu, sub care te refugiezi până trece ploaia! Dacă aș simți sub picioare un teren ferm, să nu mă încerce spaima că mă scufund la fiecare pas... Tot timpul trebuie să fiu atentă să nu alunec pe covorul ăsta scîrbos ca o mlaștină! Cu alte cuvinte, simt nevoia să mă mistific.

TRIC: Să încercăm împreună. (Privind-o fix.) Ce-ai zice dacă pe firul ăsta de timp, de câteva ore sau câteva clipe, am înșira niște flecuștețe frumos co-

lorate, mirosind a fruct exotic? E destul de tare să le țină... Și ne-am lăsa în voia acestor flăcări jerbe, fără să ne mai facem atâtea probleme și atâtea iluzii despre sensul destinului nostru omenesc?

MIRUNA (privindu-l la rîndul ei): Aceste flăcări-gerbe care să ardă totul... până și credința noastră că am putea fi buni și loiali cel puțin față de noi înșine, că am putea măcar să sperăm că, până la urmă, vom reuși să devenim buni, așa cum ne-am născut de fapt?... (Îl privește un timp.) Ești mai tare decît am bănuț. (Brusc.) Fie! Să le lăsăm să ardă!

TRIC: În definitiv, focul purifică...

MIRUNA (îl îmbrățișează): Purifică... după ce distruge. (Se desprinde.) Te-am rugat să tragi nenorocitele alea de draperii!

TRIC: Le-am tras!

MIRUNA: Iartă-mă. Mă irită camerele de hotel. N-au personalitate!

TRIC: În schimb au confort.

MIRUNA (idee fixă): Peste tot, aceleași mochete, aceleași paturi, aceleași suporturi pentru geamantane și aceeași banderolă pe care scrie cu litere negre: dezinfestat!

TRIC: Nu s-ar spune că igiena te lasă rece. Dimpotrivă!

MIRUNA: Nici despre tine nu s-ar spune că îți pînsezi sprîncenele, deși aici la tine există o măsuță de toaletă, iar la mine, un set de șervețele pentru șters lamele de ras.

TRIC (conciliant): O cameră de hotel rămîne o cameră de hotel... Dacă coarșafurile sînt curate și la duș curge apă caldă, e perfect. Nu mă obligă nimeni să-mi dau cu rimel. Mline o șterg frumuseț acasă și în camera asta o să vină o femeie care o să stea două ore la măsuța de toaletă, să-și examineze pistruii, sau genele, sau unghiile, sau orice poate fi examinat în fața unei oglinzi...

MIRUNA: Aș fi vrut un locșor numai al meu... O cameră cu perdele galbene și cu mocheta verde, să mă doară capul, dar să fie a mea!

TRIC: Îți cumpăr niște perdele galbene pe care să le agăți în camera ta, și totul va fi în ordine.

MIRUNA (brusc înviorată): Ești în stare? Ești într-adevăr în stare să-mi cumperi?

TRIC: Bineînțeles. E un fleac...

MIRUNA: Ar fi formidabil... (Se întreis-tează.) Din păcate, nu există o cameră a mea...

TRIC: Asta nu pricep.

MIRUNA: Locuiesc la hotel.

TRIC: Locuiești la hotelul ăsta?!

MIRUNA : Astăzi, Miine la altă, și așa mai departe. Vreau să spun că sînt tot timpul pe drumuri...

TRIC : Ești ambasador itinerant ?

MIRUNA : Ceva în genul ăsta. Oricum, undeva trebuie să dorm, iar hotelul este un loc unde se poate dormi... Așa că, dacă vrei tu, pe lingă perdelele acelea galbene și pe lingă mocheta... ai putea să-mi cumperi o cameră.

TRIC : Poate că vreau...

MIRUNA : Gîndește-te bine ! Există unele cuvinte care nu suportă să fie aruncate la întimplare... Nu trebuie să-mi răspunzi imediat.

TRIC : E-n regulă, mă voi gîndi. Crezi că asta te-ar ajuta să nu te scufunzi în mlaștină ?

MIRUNA (evită) : Te-aș aștepta seara, în fiecare seară, cuminte, îmbrăcată de fiecare dată cu o rochie nouă...

TRIC : Nu ! Fără rochie nouă, îmi place asta !

MIRUNA : Cu timpul te-ai plictisi... Voi, bărbații, vă plictisiți destul de repede. Ar trebui să fii mereu alta...

TRIC : Dar tu ești Una !

MIRUNA : Tocmai. Ca să reușesc să rămîn Una, trebuie să fii mereu alta... Și în timp ce tu ai mîncă — după o zi de muncă, ți-ar fi îngrozitor de foame ! — te-aș întreba : „Ce mai e nou prin tîrg, măi omule ?”

TRIC (intră în joc) : Ce să fie ? peste câteva zile intrăm în aripa nouă a institutului...

MIRUNA (însuflețindu-se treptat) : Bine, dar asta este o veste grozavă !

TRIC : Astăzi ne-au adus aparatura... Am văzut niște lucruri uluitoare !

MIRUNA : De un an încheiat îmi vorbești numai despre aripa nouă a institutului, și acum, cînd lucrul e ca și făcut, te porți ca și cum nu s-ar fi întimplat nimic ! Ești ființa cea mai nesuferită pe care am întîlnit-o !

TRIC : Imaginează-ți că în timp ce noi, ceilalți, nu ne putem dezlipi de containerele cu instrumente, Urtilă înnebunise căutînd o nouă formulă estetică pentru cabinetul lui directorial ! Marea problemă era unde să-și planzeze biroul din lemn de nuc.

MIRUNA : Logic... Nu văd ce te surprinde.

TRIC : Sper că nu vorbești serios !

MIRUNA : Amplasarea mobilierului într-un cabinet, culoarea tapetului, unghiul sub care cade lumina și tot restul țin de o întreagă știință, fiindcă determină în mod cît se poate de direct randamentul muncii...

TRIC : Vorbă să fie !

MIRUNA : Disciplina respectivă se cheamă ergonomic.

TRIC : Dar nu despre asta vorbești curcum ! Urtilă nu ne mai vede decît în ședințe, nu discută cu nimeni decît prin secretară, pentru orice mărunțiș scrie o rezoluție energetică, dictatorială, banala ceașcă de cafea pe care toată lumea o bea dimineața a devenit la el o ceremonie sofisticată și solemnă, care pune în stare de alertă tot personalul de serviciu ! Urtilă își trădează condiția originară de om să-nătos, se îmburghezește cu fiecare secundă, și tu numești asta „logic” ? !

MIRUNA : Bineînțeles.

TRIC : În asemenea condiții, nu putem discuta.

MIRUNA (îi întinde un pahar) : Bea nițel...

TRIC : Ce e ?

MIRUNA : Whisky...

TRIC : Și crezi că-mi trece ?

MIRUNA : Nu-ți trece. Te calmează.

TRIC (bea ; după o secundă) : Dacă vrei să știi, nu mă calmează...

MIRUNA : O.K. ! (Atacă.) Atunci, de ce-ți bagi capul în nisip ?

TRIC : Poftim ?

MIRUNA : Și tu și ceilalți vă prefaceți că nu vedeți și nu auziți nimic, sau în orice caz vă derobați : nu e problema voastră, e problema personală a lui Urtilă... Dar, pe seama cui se îmburghezește Urtilă ?

TRIC : Ascultă !

MIRUNA : Nu ascult decît dacă-mi spui de cite ori ai intrat tu în cabinet peste Urtilă, dînd-o pe secretară la o parte ? Ți-e frică ?

TRIC : Nu se pune problema.

MIRUNA : Firește că nu se pune problema. Urtilă ți-a fost coleg de facultate.

TRIC : Chiar dacă nu mi-ar fi fost !

MIRUNA : Bine ! Atunci de cite ori te-ai ridicat tu într-o ședință să spui cît de ridicole și de stupide sînt nenorocitele alea de rezoluții cu care încearcă să-și dea aere de stăpîn în plină democrație ? De cite ori i-ai azvîrlit în obraz ceașca de cafea pentru care tremură tot personalul de serviciu ?

TRIC : Am avut de gînd...

MIRUNA : Nu numai tu ai avut de gînd ! Și alții au avut, dar gestul a rămas nefăcut... În schimb, seara, cînd veniți acasă, în timp ce vă ghiftuiți, nu uitați să vă lamentați în fața noastră că Urtilă, sau Georgescu, sau Ionescu, se îmburghezește ! Crezi că după ce am muncit opt ore ca și voi, după ce-am curățat cartofii și am fiert sarmalele, după ce ne-am culcat copiii, asta ne lipsește ca să fim pe deplin fericiți ? Sau îți închipui că noi n-am văzut cum arată un Urtilă, un Georgescu, un Ionescu ?

- TRIC : Tocmai pentru că există! voi, gestul e greu de făcut!
- MIRUNA : Adică vă e teamă să nu pierdeți o gradată sau să vă retrogradeze din funcție? Când vă pierdeți demnitatea nu vă e teamă? Ce crezi tu că simte o femeie care trăiește alături de unul care a fost retrogradat din funcția de om?
- TRIC : Poate că nu de o simplă retrogradare mă tem! Poate că mă tem de ceva mai mult!
- MIRUNA (se apropie, îi pune mâinile pe umeri) : Dacă ai dreptate, nu ți se poate întâmpla nimic... și, oricum, sînt în stare să muncesc și să te țin, măi omule.
- TRIC (se ridică) : Iartă-mă... Cred că fenomenul este perfect logic, cum spui tu... Numai că logica asta mă scoate din sărite!
- MIRUNA : Tot e ceva...
- TRIC : Mi-e teamă că într-o zi am să-i azzvîrl în obraz ceașca de cafea!
- MIRUNA : Dacă nu poate fi trezit altfel...
- TRIC : Ar fi trebuit să-mi dau seama mai demult... Nu-mi vine să cred cît de superficial am privit toată povestea asta... De fapt, dacă mă gîndesc bine, eu sînt mai vinovat decît Urtillă. Mult mai vinovat!
- MIRUNA : Acum ești obosit... Ai avut o zi grea. Hai să ne culcăm... (Se apropie de pat, se așază și începe să-și deschilie nasturii rochiei.)
- TRIC : Mîine mă duc să stau de vorbă cu el! O zi întreagă am să-l judec, trebuie să înțeleagă... Trebuie! Știu foarte bine de unde a plecat. Dacă nu se trezește, atunci... îl fac praf, nu se poate altfel.
- MIRUNA (schîțhează un gest de descurajare) : Nu pot! Doamne, ce se întîmplă cu mine! Nu pot așa!
- TRIC (cu spatele) : Ce nu poți?
- MIRUNA : Nu pot să mă dezbrac... și pe urmă să mă duc la baie... Nu pot așa! E atît de simplu... am făcut-o de atîtea ori și acum, deodată, nu mai pot! (Se prăbușește pe pat, zguduită de plîns.)
- SOFIA 4 (între îmbrăcată în halat de baie; pas leneș; ia o țigară de pe măsufă) : N-ai un foc? (Tric aprinde bricheta.) Merçi... (Aspiră fumul pe indelete, privind-o lung pe Miruna.) Da... Ești sigur că fata asta există? Vreau să spun, dacă este construită ca o ființă omenească, din cap, trunchi și membre? Cîteodată, voi, bărbații, o luați razna... Pricepi ce vreau să spun, iubite! (Se așază pe fotoliu, privind-o în continuare pe Miruna.)
- TRIC : A existat...
- SOFIA 4 (surprinsă) : Adică „a existat” la timpul trecut? Vrei să spui că acum...
- TRIC : Era făcută ca toți oamenii, din carne și suflet, și încă ceva pe deasupra...
- SOFIA 4 (îl fixează o secundă) : Da... Îmi pui probleme, mult mai multe probleme decît m-aș fi așteptat.
- SOFIA 2 (între trîgîndu-și jermoaurul de la rochie) : Nu înțeleg de ce face atîtea molfturi! (Se oprește lîngă pat, privind-o pe Miruna.) Parcă ziceai că a intrat de bunăvoie în camera ta?
- TRIC : Mai mult: din proprie inițiativă.
- SOFIA 2 (se așază la toaletă, ridică oglinda și începe să se machieze) : Poate și-a imaginat că ai chemat-o să faceti o partidă de canastă?
- TRIC : De ce nu? Totul e posibil...
- SOFIA 4 : Totuși, jocul durează mai mult decît e necesar...
- TRIC : Ție îți place jocul...
- SOFIA 4 : Nu atunci cînd se complică...
- SOFIA 2 : Unde vezi tu complicația, iubite! O mică perversă care se faso-lește pentru că vrea să facă pe interesantă... De ce ți-a luat cheia de la panou, dacă nu voia să-ți arate desu-urile?
- SOFIA 1 (o privește pe Miruna, care continuă să stea nemișcată) : Oh, sărăcuța de ea! Mi-e milă... Toată viața, dintr-un hotel în altul! Știu eu cum e cu camerele astea... Cîteodată ți se face lehamite, ți se întore mațele pe dos să te tot îmbraci și să te dezbraci! E de-a dreptul ucigător...
- SOFIA 2 : Sigur! Cînd ai timp, poți să fumezi liniștită un pachet de țigări înainte, și chiar să ții un *speech* despre efectul educativ al ciorapilor supraelastici! Aș vrea să văd cum s-ar fi descurcat dacă trebuia să păzească telefonul!
- SOFIA 4 (se ridică brusc din fotoliu) : Ascultă, de ce n-ai dat-o afară?
- TRIC : Nici nu mi-a trecut prin minte.
- SOFIA 4 : Era limpede că povestea începuse să devină anormală!
- SOFIA 2 (la oglindă, machiindu-se) : Realitatea e că în cazuri de astea bărbații n-au nici o vină! Cînd o femeie dă buzna peste tine în casă și te adapă cu whisky, ești, ca să zic așa, în legitimă apărare...
- SOFIA 1 (privind-o pe Miruna) : Oh, cunosc eu nopțile astea la hotel, cînd începe răpăiala nesfîrșită a stropilor pe acoperișuri și n-ai cu cine schimba o vorbă, de parcă toate ființele omenești au fugit la un milion de kilometri și te-au lăsat singură, să te descurci cu pereții și cu ce mai găsești printr-o cameră care n-a fost și n-o să fie niciodată a ta...

SOFIA 4 : Dă-o afară! Acum imediat!
SOFIA 1 : Cînd ți-a intrat disperarea în oase, nu mai ai altă șansă decît s-o apuci încotro vezi cu ochii și să intri undeva, indiferent unde, să auzi o voce oarecare, dar să fie o voce omenească.

SOFIA 4 (*strident*) : Ce-astepti, pentru Dumnezeu?! Cînd vezi că o femeie dorește să se dezbrace dar nu e în stare s-o facă, e mai sănătos să te descotorosești de ea!

SOFIA 1 : Oh, dragule, să nu-ți inchipui că ne strecurăm în camerele voastre cu intenția de a contempla culoarea tavanului... Uneori sîntem singure, singure, înțelegi, ca la facerea lumii!

SOFIA 4 : Dă-o afară pe isterica asta! E de prost-gust!

SOFIA 1 : Dacă ai norocul să găsești o ușă deschisă, ești salvată... cu condiția să știi să trași de timp, să știi să dilaiți secundele ca pe niște baloane imense, pînă ce sînt gata să plesnească. Și, cînd nu mai ai ce inventa, dacă nu se mai poate altfel, atunci...

MIRUNA (*se ridică lent, confuză*) : Dă-mi ceva de băut!

SOFIA 4 : ♀ clipă! Dacă ai cît de cît bun-simț, dacă reflectezi o secundă năucă, o să-ți dai seama că asta e ultimul lucru pe care e cazul să-l faci. Dacă te îndulosezi, ești pierdută.

MIRUNA : Dă-mi ceva de băut!

SOFIA 2 (*se întoarce spre Miruna*) : În sfîrșit! Începe să se dea pe brazdă, puicuta...

SOFIA 1 : ... atunci o înghițitură de alcool îți mai oferă o secundă. Una mică de tot cît să poți respira... Oh! E îngrozitor...

SOFIA 4 : Nu-i da să bea! Te complici inutil!

TRIC (*Mirunei*) : Ziceai că tu, niciodată...

SOFIA 1 : Uneori, o înghițitură dezinfectează urmele de mușcături pe care ți le lasă singurătatea...

SOFIA 2 (*în timp ce Tric ia sticla și paharul*) : Foarte bine! Ești în legitimă apărare! Eu te las! Pa! (*Rămîne nemișcată*). Mi-e teamă să nu sune telefonul...

SOFIA 4 (*în timp ce Tric toarnă în pahar*) : Păcat! Ai fi putut evita... dar nici unul dintre voi nu e atît de deștept încît să reușească să evite.

TRIC (*se îndreaptă cu paharul spre pat; în același timp cele trei femei se retrag pe tăcute, privind spre Miruna*) : Parcă ziceai că nu bel niciodată alcool...

MIRUNA (*ia paharul*) : Din mîinile tale cele frumoase...

TRIC : Mi-ai mai spus-o...

MIRUNA : Tata avea mîinile umflate și roșii, ca ale spălătoarelor...

TRIC : Te-am întrebat ceva.

MIRUNA : A! Da... Acum simt nevoia să beau. Înaintea oricărei operații, chirurgii se spală bine pe mîini cu săpun și cu o perie tare. Din cauza asta au mîinile umflate. Tata a fost chirurg...

TRIC : Dacă ai un tată, înseamnă că ești totuși. Tocmai începusem să mă întreb dacă simțurile mele nu-mi joacă o festă...

MIRUNA : Fii liniștit! Sînt o realitate obiectivă pe care poți să pui mîna... Poți? (*Tric o atinge*). Ai degete lungi și nervoase, ca ale unui pianist.

TRIC (*ride*) : Tot ce se poate, dar tu cu siguranță manifesti o fixație pentru mîini. Aș zice, chiar o obsesie...

MIRUNA : Din cauza unei experiențe triste... Uite, aici sînt tendoanele flexoare. Asta e traseul nervului median. Ce faci, nu bei?

TRIC : Tendoanele flexoare?! (*Miruna încuviințează*). Ia să-ți văd mîinile! (*Îi ia mîinile și le privește*.)

MIRUNA : Ești mulțumit?

TRIC : Cît se poate de mulțumit. Tendoanele flexoare și nervul median sînt la locul lor.

MIRUNA : Deci putem bea?

TRIC (*își ia un pahar*) : Bineînțeles.

MIRUNA : Ei, atunci, noroc! (*Ciocnesc*). Îți doresc toată fericirea din lume, doctore Tric!

TRIC (*se înecă, pune paharul deoparte și revine lent spre ea*) : Ce-ai spus?

MIRUNA (*simplu*) : Îți doresc toată fericirea, doctore Tric...

TRIC : De unde știi cum mă cheamă și că sînt medic?!

MIRUNA : Nu știu.

TRIC : Nu știi, dar îmi spui pe nume!

MIRUNA : Am presupus...

TRIC : Așa, simplu, cum ai presupus că în sticla asta este whisky?

MIRUNA : A fost o intuiție... Poate nu ți-am spus, dar eu am tot felul de intuiții...

TRIC : Mă crezi atît de imbecil încît să înghiț povestea asta?

MIRUNA : Ce-i cu tine?! Sînt o mulțime de oameni care știu cum te cheamă și cu ce te ocupi!

TRIC : Dar nimeni n-a ajuns la numele meu pe calea revelației!

MIRUNA : Ei și? Vreau să petrecem noaptea asta fără suspiciuni și fără spaime. Au trecut o mie de ani de cînd n-am mai avut o cameră și un bărbat al meu. De ce nu înțelegi că sînt singură?

TRIC : Ai uitat intuițiile!

MIRUNA : Totuși, asta e adevărul. La școală mi se spunea Miruna-nebună... pentru că ghiceam tot felul de lucruri. Era suficient ca cineva să se

gîndească la ceva... Cred că ține de telepatie, tu trebuie să știi mai bine...
 TRIC : Vrei să spui că dacă în momentul acesta mă concentrez asupra unei idei sau dacă evoc o amintire...
 MIRUNA : Exact ! Sint în stare să-ți reproduc gîndurile...
 TRIC : Excelent ! Atunci, încep...
 MIRUNA : De ce nu mă iei în brațe ?
 Ți-am adus alcool, ai țigări, ai spus că sint frumoasă, afară plouă, e una din nopțile acelea rare și formidabile...
 TRIC : Avem timp destul, noaptea e lungă !
 MIRUNA : Oricît de lungă ar fi, tot va trebui să se sfîrșească odată și odată...
 TRIC : N-are importanță ! Uite, am să te ajut... Încep cu copilăria.
 MIRUNA : Nu-ți dai seama că pierdem timpul ? Pentru mine e o joacă !
 TRIC : Dă-i drumul, ce mai aștepti !
 MIRUNA : Bine, dacă vrei tu... *(Deși rostește monoton, alb, cu pauze, nu trebuie să lase impresia unei transe.)*
 Vrei să fii abil ? Să știi că cifrele nu mă incomodează... Data de naștere este 16 ianuarie 1943... Te-ai născut undeva într-un sat așezat la un cot al Dunării... Se numește Cula Mică...
 • Aveți acolo una din cele mai vechi biserici... datează din secolul 14. Nu e nevoie să faci nici un efort, doctore, n-ai să găsești nimic vrednic de reținut din copilărie... E o vreme mohorîtă... copilăria unui orfan de război : tatăl tău a murit pe front. Nu l-ai văzut niciodată, erai prea mic cînd a plecat... A fost dat dispărut și un timp ai sperat că se va întoarce totuși... Așa a trecut școala primară, pe urmă liceul... Te-ai obișnuit... te-ai ambiționat... Un orfan trebuie să ia mereu note mari. Ai terminat liceul în 1961, cu 9,75... Erai mîndru. Amintirea te mai emoționează și astăzi. Dacă n-ar fi fost matematica... La matematică ai avut abia 6,50 ! Pe vremea aceea te-ai împrietenit cu Gelu Vonică... Nu se îngrămădesc prea mulți în jurul unui orfan. Pe urmă, ai fost profesor suplinitor de limba română. Aveai nevoie de bani, de haine... A urmat facultatea... la Cluj... Da, la Cluj, unde ai mai adăugat un nume pe lista prietenilor tăi, de altfel destul de săracă... Emil... Emil Urtilă...
 În anul trei de facultate...
 TRIC : Gata ! Mi-ajunge !
 MIRUNA : În anul trei ți-a murit mama...
 TRIC : Încetează, n-auri !
 MIRUNA : Și te-ai trezit, deodată singur, singur, singur...
 TRIC *(o prinde de mîini)* : Taci ! Plouă ! Auzi ? Plouă !
 MIRUNA *(ton normal)* : Ce s-a întîmplat, Tric ?

TRIC : Ascultă cum cade ploaia... Nu s-a întîmplat nimic.
 MIRUNA : Am spus ceva urît ?
 TRIC *(mîngîindu-i mîinile)* : Nimic, N-are importanță !
 MIRUNA : Îmi pare rău că te-am tulburat. Să jucăm alt joc !
 TRIC : Una-nebuna !
 MIRUNA : Îmi amintești de tata. Mîinile tale îmi amintesc... Și-mi spui cum îmi spunea el : Una...
 TRIC : Coincidență...
 MIRUNA : Poate. Îl așteptam în fiecare seară pînă venea de la concert. Nu puteam adormi pînă nu-și trecea mina pe fruntea mea. Am fost un copil ferocit...
 TRIC : Mi se pare că exagerezi. În fiecare seară la concert, e un tur de forță !
 MIRUNA : Sau de la repetiții. Firește că nu concerta în fiecare seară. Cînd m-am făcut mai mare, mă lua cu el în turnee. De atunci am o aversiune față de hoteluri.
 TRIC : Uluitoare pasiune !
 MIRUNA : Vocație, Tric... Tata a fost un mare pianist !
 TRIC *(tresare)* : Tatăl tău a fost pianist ? !
 MIRUNA *(ignorîndu-i emoția)* : Pînă într-o zi... Eram la Cluj. Tata a avut un accident stupid, o rană superficială la mîină. A fost dus la o clinică și acolo un student din ultimul an l-a secționat nervul median. Una din acele greșeli stupide...
 TRIC : Un student ? !
 MIRUNA : Sau un proaspăt absolvent în perioada de internat. Știu la ce te gîndești ! Povestea asta s-a întîmplat în 1967. Anul cînd ai terminat facultatea !
 TRIC : Ești o mare mincinoasă, Una-nebuna ! Tatăl tău n-a fost pianist.
 MIRUNA : Nu l-ai văzut mîinile ? Tu nu i le-ai văzut ?
 TRIC *(sec)* : Tatăl tău a fost chirurg !
 MIRUNA : A fost un mare pianist... pînă în ziua cînd l-a operat studentul acela. De atunci n-a mai putut cînta la pian. Peste cîteva luni, a murit...
 TRIC : Ascultă ! Adîncauri mi-ai spus că a fost chirurg !
 MIRUNA : Cum era să-ți spun așa ceva ? ! Știu foarte bine ce meserie avea tata !
 TRIC *(violent)* : Ai spus că a fost chirurg ! Nu se poate să torni minciună după minciună numai pentru că așa ai chef ! N-ai voie și n-ai dreptul și nu-ți permit !
 MIRUNA *(se apropie ; blind)* : Tric, iubito... Liniștește-te ! Așteaptă o secundă... Am întotdeauna la mine un teanc de fotografii cu care te pot convinge. Hai, așteaptă o secundă, nu mai o secundă, iubito... *(Iese.)*

PARTEA a II-a

Tric, singur, își aprinde o țigară, umblă de colo-colo, de parcă ar căuta ceva anume. Brusc, ca și cum ar fi luat o hotărâre, ridică receptorul telefonului.

TRIC: Alo! Recepția, vă rog! Alo! Telefoniez de la 717... Aveți cumva la îndemână un mers al trenurilor? M-ar interesa primul tren spre... Exact... Da, în noaptea asta. Perfect. Aș putea avea un taxi la patru și jumătate? Mulțumesc. (*Inchide, stinge țigara, reia căutările, dar renunță. Privește pe fereastră și aprinde altă țigară.*)
SOFIA 4 (*în halat de baie; într-o mină arc o ceașcă de cafea, în cealaltă, o țigară aprinsă*): Trebuia să te cari mai demult... Am impresia că acum e prea târziu...

TRIC: N-aveam motive...

SOFIA 4: Acum ai?

TRIC: Nu știu. Mă neliniștește ceva și nu știu ce.

SOFIA 4: Trecutul...

SOFIA 2: Îmi dai voie să văd și eu fotografiile?

TRIC: Sint pe comodă... Sau pe birou... Caută-le!

SOFIA 4: Dacă începi să scormonești trecutul flicărula dintre noi, nu se poate să nu dai peste ceva care să te neliniștească... Sau să te înspăiminte.

TRIC: Uite că la asta nu m-am gândit.

SOFIA 2 (*examinând fotografiile*): E destul de în vîrstă, dar nu arată deloc rău... S-ar zice că e chiar un tip bine...

SOFIA 4: N-ai vrut să privești situația în față, iubitel... Ai tot aminat. Din păcate, nu se poate amina la nesfîrșit. Pînă la urmă vine și ziua cînd trebuie să tragi o linie și să faci socoteala.

SOFIA 2: Imposibil să nu-l fi văzut undeva! Mi se pare cunoscut!

TRIC: În orice caz, nu l-ai văzut într-o sală de concerte...

SOFIA 2: Nu-i nevoie să fii impertinent.

SOFIA 1: Dă-mi voie să fiu proastă, dragul meu, dar nu văd legătura dintre tine și acest pianist. Dacă nu cumva ai devenit meloman peste noapte și omul cînta dumnezeiește...
TRIC: Nu mă pricep la muzică, și, de fapt, l-am ascultat o singură dată, fără să-l văd...

SOFIA 1: Oh, ești așa de nostim, cu ideile tale fixe! Însă mie tot nu-mi cade fisă!

SOFIA 4: Asta e, iubitel, nu mai poți evita. Trebuie să tragi linia și să faci totalul.

TRIC: Pe omul acesta... eu l-am ucis.
SOFIA 1: Tu l-ai... Vai, dragule, dar azi ești sinistru! Altădată făceai bancuri bune.

SOFIA 2: Și te plimbi bine-merci, fără să-ți zică nimeni nimic! Haida-de! Mă crezi o troglodită!

SOFIA 4: Dacă te gîndești bine, ajungi la concluzia că există un milion de feluri de a ucide. Numai cretinii scot pistolul sau dau cu securea. Un medic are dreptul și chiar e dator să fie subtil...

SOFIA 1 (*se neliniștește*): Oh! Un moment! Ești sigur că nu glumești?

TRIC: Nu glumesc deloc. Am spus adevărul.

SOFIA 2: ...Și numai adevărul! Ai uitat să adaugi cînd s-a întîmplat povestea asta.

TRIC: Mai demult, cu vreo zece ani în urmă...

SOFIA 1 (*în continuare nelinițită*): Oh, dragule! Stai o clipă! Totuși, pînă azi, n-ai avut probleme!... Asta nu înțeleg: cum se poate să faci așa ceva și să n-ai probleme?

TRIC: Am aflat de curînd.

SOFIA 2 (*ride*): Asta trebuie să fie crima secolului! Ucizi acum, în minutul ăsta, și peste zece ani ți se aduce la cunoștință că omul a binevoit să se curețe...

SOFIA 1: Ciudat... Foarte ciudat. Oh, nu pricep nimic...

TRIC: Termină cu agitația asta stupidă!

SOFIA 1: De ce strigi? Sint îngrijorată pentru tine.

TRIC: Iartă-mă. Sint nervos.

SOFIA 2: Ești dat dracului, doctore Tric! Ești cel mai al dracului dintre toți tipii pe care l-am cunoscut de cînd păzesc telefonul. Dacă faci un efort de memorie, îți amintești că l-ai ucis și pe John Fitzgerald Kennedy! Nu se poate să nu-ți amintești!

TRIC: E-n ordine, dacă nu crezi. Eu ți-am spus.

SOFIA 4: E mult prea simplu, iubitel, nu se poate așa... E ca și cum ai vrea să te dispensezi de un obiect oarecare: nu vă supărați, umbrela asta nu-mi aparține, n-am pierdut-o eu. Trebuie să faci un efort de memorie, trebuie să dai amănunte. Faptul e prea grav ca să poate fi expedit.

SOFIA 1: N-are rost să faci afirmații pripite. În definitiv, poate ai vrut să

glumești... Nu e obligatoriu să faci numai glume bune. Gîndește-te bine, dragul meu! Eu... eu... sper că ai vrut să faci o farsă...

TRIC (oarecum iritat): Nu există amănunte! Întîmplările de genul ăsta se petrec și instantaneu! Terminasem facultatea. Am rămas în clinică, într-un fel de stagiu... Internat, așa se cheamă perioada asta. Aveam posibilitatea să lucrez alături de foștii mei profesori. Era un avantaj imens. Într-o seară, au adus un om cu venele tăiate. Un accident.

SOFIA 1: Oh! Să nu spui că era pianistul!

TRIC: Exact... Profesorul opera o tumoră cerebrală, n-avea cum să termine mai devreme de două ore. Omul singera abundant. Eram singurul medic în secție. Operația în sine nu e dificilă. S-a întîmplat însă că, preocupat de hemoragie, i-am secționat unul din nervi. Nervul median... După ce am oprit sîngele, l-am bandajat și i-am dat drumul.

SOFIA 1: Stai o secundă! Cum „i-ai dat drumul“?!

TRIC: Nu știam că pacientul era pianist... Aș fi putut relua operația.

SOFIA 2: Ei, și ce-i cu asta?

TRIC: Peste cîteva luni, a murit...

SOFIA 1: Dar ai spus că ai oprit sîngele, ai spus că... Doamne, ce nenorocire!

TRIC: Omul n-a murit din cauza hemoragiei... dar degetele astea două nu și-au recăpătat niciodată flexia. Au rămas chircite. (Agită degetele.)

SOFIA 2: Și, după părerea ta, asta se cheamă crimă?

SOFIA 4: Nimeni nu poate cînta la pian fără două degete! E elementar.

TRIC: Ce i-a mai rămas, după ce i-am tăiat mîinile?! Mîinile! Pentru el, pianul era totul! Era însăși viața.

SOFIA 2: Aș fi foarte curioasă să aflu cam cîte „crime“ de-astea se petrec în sălile de operație!

SOFIA 4: Într-o zi o să vrem să aflăm, e sigur, și nu de curiozitate, iubitel! Dintr-o nevoie de ordine, care funcționează cu exactitatea unei relații matematice. La început, o să ne punem niște întrebări simple, meto-dice, să ne obișnuim să vedem cît se poate de limpede. De exemplu, o să ne întrebăm de ce n-ai întîrziat tu încă patru secunde, ca să vezi bine vendele unui pianist; de ce dom' profesor i-a pus doi fetiței mele pentru că s-a uitat pe fereastră, dar, mai ales, de ce i-a pus zece colegului ei de bancă fără să-l examineze; de ce cumpără Pavel strunguri, dacă n-a văzut în viața lui un strung... și de

ce directorul nu i-a dat în cap cu radiocasetofonul adus din delegație, dacă din delegație trebuia să aducă pinze de bomfaier? Pe urmă, după ce ne-om fi pus nenumărate asemenea întrebări simple, o să transpirăm din belșug, dar n-o să răsufilăm ușurați pînă cînd nu vom fi descoperit că micile lașități, incompetența, comoditatea și indiferența noastră sînt tot atît de periculoase ca oricare dintre crimele comise cu securea, sau cu pistolul, sau cu piatra... Și, după ce ne vom fi convins de toate astea...

SOFIA 2: Prostii! Ești bolnav, doctore, cred că ai făcut febră. Uite, visezi femeii care stau cuminți lingă telefon și bărbați care se întorc de la două sute de kilometri pentru că au uitat să-și sărute soția la plecare. O harababură! Mai visezi și directori ce-și oferă fotoliile directorale unor subalterni merituoși care le refuză din modestie... și eroi care se aruncă în apă să-ți pescuiască agenda de telefon... și tipi înbrăcați în alb sau în albastru alergînd după tine să-ți dea restul la, un leu... și tot felul de cai verzi pe pereți!

SOFIA 4: Nu se poate altfel! Tot ceea ce există astăzi a fost visat ieri. Par- tea proastă, în ceea ce te privește, iubitel, e că întrebările acelea simple de tot au început să se pună...

SOFIA 1: Of, dragule... N-aș vrea să mă înțelegi greșit...

SOFIA 4: Deocamdată, nu toată lumea, încă nu toată lumea, firește, dar orfanii au început să se întreb...

SOFIA 2: Vrei să spui că aiurita aia mică a început să numere petele din soare?

SOFIA 1: Oh, știu că toată istoria asta e o copilărie, sînt sigură că nu poate fi altceva decît o idee fixă, dar te rog să mă înțelegi bine...

TRIC: Te înțeleg foarte bine...

SOFIA 2: Fii serios, doctore! Doar n-o să-ți pierzi busola numai fiindcă ob-sedata aia în ginși s-a apucat să re-constituie sfîrșitul lui taică-su! Ar fi caraghios!

SOFIA 1: Îmi pare teribil de rău, dra-gul meu, ești un om extraordinar, ai putea să faci fericită o femeie, la mine mă gîndeam, dar... Oh! Uite, nu găsesc...

SOFIA 2 (iritată): În definitiv, ce ți se poate întîmpla? A trecut prea mult timp de atunci!

SOFIA 1: ...dar eu nu pot să mă complic. Asta e! Pot face orice, dar n-am dreptul să mă complic... Călătoresc imens, cunosc o mulțime de oameni, dar așa, pe dinafară, de la distanță. Mă refer la suflet... Chiar dacă uneori, din cauza singurătății, se mai întim-

plă să... dacă te-ai băgat în suflotul omului și el, într-un moment de slăbiciune ți-a destăinuit tot felul de lucruri de genul celor ce se spun în vis, înțelegi, nu înseamnă că omul ți-a spus totul despre el... Mai bine să uităm toate astea. Trebuie să înțelegi, dragul meu: o mică imprudență, și s-a dus totul de ripă.

SOFIA 2: Fiindcă văd că te interesează, află că termenul exact este *prescripție*... Dacă nu te-au prins într-un anumit număr de ani, orice ai fi făcut, se șterge, se prescrie. Nu ți se poate întâmpla nimic.

SOFIA 4: Orice, în afară de ură...

SOFIA 1: Stai! Adevărul e că n-am obținut viza! Trebula să plec în nord, ți-am spus, dar nu mi-au dat încă viza. Se fac verificări... Știi cum e: pe cine cunoști? Pe cine mai cunoști?

TRIC: Da, da! Și atunci ar...

SOFIA 1: Tocmai! Ar trebui să le spun că te cunosc, te-am cunoscut bine, și tu tocmai acum...

TRIC: Nu-ți face probleme.

SOFIA 1: Îmi pare rău, crede-mă! Nu ești supărat pe mine, nu-i așa?

TRIC: Deloc. Te rog să fii cât se poate de liniștită.

SOFIA 1: Sper că pînă la urmă o să te descurci. Sînt sigură că nu e decît o copilărie, dar mi-e teamă, asta e, mi-e teamă! (*Face câțiva pași spre ieșire.*)

TRIC: Sofi! Îți doresc să pui mina pe viză și să faci un voiaj extraordinar!

SOFIA 1: Oh! Mulțumesc, dragul meu, ești un om foarte drăguț... (*Iese.*)

SOFIA 2: Ia o aspirină, doctore, bagă-te în pat și transpiră. Mîine o să ai iarăși capul pe umeri și ai să poți auzi cînd te sun eu, între patru și șase, ca de obicei, să mușcăm din mărul acela real, și oprit, de real ce este. (*Iese.*)

TRIC (*în urma ei*): Hei, Sofi! Ce tot îi dai cu aspirina aia? Află că sînt sănătos tun, și dacă vrei să știi adevărul...

SOFIA 4: Adevărul este că ți-ai supra-estimat forțele. Credeai că poți trece peste orice fără probleme, și deodată elanul tău s-a frînt și te-ai trezit în aer, deasupra prăpastiei... Ai dat de dracu', iubițel... Degeaba te zbați! Cu mișcările astea dezordonate și nidi-cole, nu impresionezi pe nimeni... Mă duc să vârs cafeaua asta. (*Iese.*)

(*Cameră de hotel; intră Miruna, cu un radiocasetofon în funcțiune.*)

TRIC: Recurgem la mijloace audio personale? Radioul de aici nu era suficient?

MIRUNA: Nu în cazul nostru. Ascultați ultima înregistrare a lui dintr-un concert public. Se cheamă „Sonata lunii”. O spun pentru cultura ta generală: știu că nu te pricepi la muzică.

TRIC: Mulțumesc...

MIRUNA: Tric! (*Mărește volumul.*) Fii atent! Cîntă tata! (*Ascultă amîndoi un timp, apoi Tric se ridică și închide casetofonul.*) Nu-ți place?

TRIC: Nu reușese să mă concentrez.

MIRUNA: E o muzică foarte bună...

TRIC (*în fața ei*): Nu contest, dar cred că a venit momentul să ne lămurim. Să punem lucrurile la punct.

MIRUNA: De ce te grăbești? Încă nu s-a sfîrșit noaptea...

TRIC: Pentru că m-am săturat de toate aluziile, insinuările și misterele! N-ai decît să te plantezi definitiv în camera asta de hotel, dacă vrei îți aduc hrană rece, dar te previn că nu se va întâmpla nimic din ceea ce ți-ai pus în gînd!

MIRUNA: Hei! Ce se întâmplă cu tine? Mă înșel eu sau a început să ți se facă frică?

TRIC: Dacă mori de curiozitate, da, mi-e frică! Încă de la început, de cînd ai intrat... Am crezut că e emoția specifică a bărbatului care rămîne singur cu o necunoscută frumoasă...

MIRUNA: Și n-a fost asta?

TRIC: Era spaimă... Diluată într-un fel de vrajă erotică. Erotism, nu iubire... dar fals, pentru că tu nu poți întreține starea asta. Nu ești... Nu semenii... n-ai alură de...

MIRUNA: Nu sînt damă. Original mod de a face complimente unei femei... Felicitări!

TRIC: Nu ești damă și totul s-a risipit, s-a dus dracului, și am rămas noi doi față în față, să ne cerem socoteală!

MIRUNA: Și spaima ta, Tric, și spaima...

TRIC: De acord, și ea...

MIRUNA: E ciudat, însă nu văd pentru ce ne-am cere socoteală.

TRIC: Mă socoți în continuare un imbecil apt să înghită povești cu femei singure și telepatiche, înspăimîntate de singurătate și de întuneric, și așa mai departe?! Ai tupeu, recunosc... (*Pauză scurtă.*) De cînd mă urmărești?

MIRUNA (*pauză; îl privește intens*): Vreau să flu a ta!

TRIC (*la fel*): De cînd mă urmărești?

MIRUNA (*își desprinde privirile, ia un pahar, se așază în fotoliu, bea*): De aseară, din hol, de la recepție...

TRIC: Cînd te-ai îndrăgostit subit și ai simțit că ești gata să mă urmezi pînă la capătul pămîntului?! — presupunînd că sfera asta turtită ar avea un capăt...

MIRUNA: De ce nu?

- TRIC : Deci, eu sint tipul pe care l-ai visat încă de cind erai la grădiniță! Fără mine, viața ți se pare un talmes-balnes, ce mai — un coșmar, este pur și simplu de neconceput!
- MIRUNA (*total nesentimentală*): Ochii tăi au ceva neobișnuit! Nu-mi dau seama ce anume, pînă la urmă am să aflu, sint sigură, dar sint de-a dreptul nemaipomeniți! Am uroaș aici parău plutind, și asta numai din cauza ochilor tăi... (*Bea.*) N-ar fi prima dată cind o femeie este lovită de trăsnet. (*Se ridică și îl îmbrățișează.*) Vreau să mă ții în brațe...
- TRIC (*îi desface mîinile*): Degeaba! Ești rece. (*O conduce la fotoliu.*) Stai jos! Presupun că n-ai fost niciodată într-un serviciu de urgențe dintr-o clinică universitară.
- MIRUNA : N-am fost.
- TRIC : Erau zile cind nu ieșeam din sala de operație 10—12 ore. Nu știu dacă realizezi ce înseamnă 10—12 ore de stat în picioare, cu masca pe gură, ferindu-te să nu atingi cu mîinile altceva decît bisturiul, sau pensa, sau foarfeca...
- MIRUNA : Trebuie să fie foarte greu, recunosc. Și ce-i cu asta?
- TRIC : Vin acolo tot felul de oameni... Bătrîni care alunecă pe gheață, copii care înghiț chibrituri, oameni călcați de mașini, căzuți de la înălțime, arși, opăriți, intoxicați, vin tot timpul, unul după altul, fără nici o logică, dar mai ales fără să-ți lase nici un răgaz...
- MIRUNA (*se ridică; început de agresivitate*): De acord, doctore. N-am nici cea mai vagă intenție să-ți minimalizez profesiunea.
- TRIC : Uneori crezi că s-a terminat și te retragi în camera de gardă. Dar bătai în ușă și vocea asistentei care rămîne pe culoar fiindcă n-are timp să între te ridică în picioare și trebuie s-o iei de la capăt: hai, doctore, a mai venit unul!
- MIRUNA : Sper că nu-ți imaginezi că noi, ceilalți, stăm cu mîinile în sân, sau că ne aruncăm sub roțile trenului numai spre a vă da vouă posibilitatea de a vă dovedi sublimi!
- TRIC (*tare*): Sînt aduși pe targă urlînd, sau aproape fără să respire, pe trei sferturi morți, cu oasele sfărîmate, sau cu intestinele revărsîndu-li-se pînă la genunchi, dar mai ales năclăiți de sînge... Doctore, omul a căzut de la etajul șase! Doctore, asta a uitat gazul deschis! Doctore, femeia a luat foc! vino, doctore, omul are venele tăiate, pierde sînge...
- MIRUNA (*răspicat*): Ai învățat bine lecția asta eroică, dar nu-ți merge, de data asta nu-ți merge, doctore. Tata
- avea obiceiul să exerseze înainte de concert... Întotdeauna exersa înainte.
- TRIC : N-are nici o importanță cum a ajuns acolo, pe targă! Nimic n-are importanță, în afară de faptul că omul pierde sînge!
- MIRUNA : Atunci, la Cluj, i s-a pus la dispoziție o sală... Pe pian era o vază cu flori. Un omagiu din partea organizatorilor — dar tata nu suporta să fie ceva la pian, și cu atît mai mul o vază cu flori...
- TRIC : Din nefericire, într-o sală de operație n-ai timp să te întrebi pe ce parte se deschid ferestrele la etajul șase și cum se face că a rămas gazul deschis...
- MIRUNA : Cind a văzut vaza, s-a infuriat, a vrut s-o dea la o parte, dar era prea nervos și vaza i-a căzut pe mină...
- TRIC : Cind omul are venele tăiate, nu-l întrebi dacă-l place „Sonata lunii” sau dacă știe să meargă pe bicicletă!
- MIRUNA : Vrei să spui că nu știai că tata era pianist?
- TRIC : Nu-l întrebi nimic. Omul pierde sînge! Trebuie să tai și să coși!
- MIRUNA : Vrei să spui că nu știai că era pianist?
- TRIC : Tot ceea ce poți face e să oprești sîngele! Cu orice preț! Chiar atunci cind omul a ținut el însuși să ajungă acolo, pe targă, și pentru asta s-a aruncat cu capul în jos de la etajul șase sau a dat drumul la gaze, sau și-a secționat venele cu o vază!
- MIRUNA (*îtpăt*): Tata nu s-a sinucis!
- TRIC : A doua zi se vor găsi destui să-i spună că n-a avut dreptate să întoarcă spatele, fiindcă viața asta e frumoasă și merită să fie trăită. Dar atunci, noaptea, nu ai altceva de făcut decît să tai și să coși! Într-o clinică de urgențe, totul e să oprești sîngele!
- MIRUNA (*pentru prima oară de la început se privesc față în față*): Tata nu s-a sinucis! N-avea motive. Era un mare pianist.
- TRIC : Și Hemingway era un mare scriitor, nici el n-avea motive, dar n-a ezitat să muște țeava armei de vinătoare!
- MIRUNA (*se prăbușește pe pat, hohotînd*): Nu s-a sinucis! Peste două ore trebuia să intre în sala de concert. Nu putea să se sinucidă!
- TRIC (*încet, aproape blînd, contemplîndu-și mîinile*): Da... În sala de concert, unde mîinile contează... Dacă mîinile nu zboară și nu se mlădie ca altădată, nimic nu te mai poate salva. Nici dacă ești un mare pianist. Mai ales atunci...
- MIRUNA (*se ridică, face cîțiva pași, redresîndu-se*): O.K., doctore... Ești abil. Ai inventat ipoteza asta exact la momentul oportun. Ești foarte abil, dar

nu-ți ajută la nimic. Să zicem că tata și-a tăiat singur venele. Să zicem așa, de dragul demonstrației...

TRIC : Sau al adevărului.

MIRUNA : Nu mai are nici o importanță de dragul cui. Pentru tine. *(Pauză scurtă.)* N-am cunoscut-o pe mama. A murit la nașterea mea. Înțelegi ce-a însemnat tata pentru mine? Trebuie să înțelegi, ai fost orfan ! După moartea tatei, după ce l-ai ucis...

TRIC : Ai ideii fixe ! N-am ucis pe nimeni.

MIRUNA : Regretabil că nici acum, la sfârșit, nu-ți dai seama... *(Își desprinde privirea.)* După ce s-a întâmplat, am realizat că n-am nici cea mai mică șansă, pentru că felul ăsta de a distruge un om nu se pedepsește. Deocamdată... Așa că m-am hotărât să fac patru pași ca s-o iau înaintea timpului... După acest raționament simplu, totul s-a ordonat în chipul cel mai firesc. Viața mea căpătase un sens — fiindcă trebuie să înțelegi, doctore, că nu puteam îngădui să te miști nestingherit de colo-colo, cu bisturlul în mână...

TRIC : Nu mai operez de mult. Lucrez în cercetare.

MIRUNA : Știu. Ți-am memorat viața, ți-am examinat obiceiurile, ți-am urmărit succesele, ți-am studiat prietenii, am fost alături de tine, umbra ta, fără să bănuiești, în fiecare secundă, așteptând... Așteptând... Gata, a sosit clipa, doctore, asta e important acum... *(S-a oprit în fața lui.)*

TRIC *(buc, detașat)* : Alureli ! Te anunț că nu voi mișca nici un deget. Asta, ca să nu te obosești în zadar...

MIRUNA : Tot mai crezi că vei scăpa și de data asta ?! Te înșeli, doctore Tric ! *(Răstoarnă un scaun, mototoleşte așternutul.)* Te înșeli amarnic...

TRIC *(calm)* : Ce faci ?

MIRUNA : Aranjez cadrul... *(Dezorganizează în continuare.)*

TRIC : Urmează ruperea rochiei...

MIRUNA : În sfârșit, am început să colaborez... *(Își sfîșie rochia.)*

TRIC : Cînd vrei să ții, anunță-mă, să-mi astup urechile : am o sensibilitate la notele acute...

MIRUNA : S-a făcut !

TRIC : Nu uita cîteva zgîrîeturi pe coapse și pe sîni. Prind bine... Sînt elemente specifice.

MIRUNA : La asta nu mă gîndisem. Noroc că ești medic ! Trebuie neapărat pe coapse ? Nu se poate în altă parte ?

TRIC : În certificatul medical se va consemna „excoriații pe ambele coapse... Semne tipice"... Cea mai zdrobitoare probă că ai fost violată. Nu-ți face probleme, mă întorc cu spatele...

MIRUNA : Mulțumesc, nu încă... Presupun că bănuiești ce te așteaptă ?

TRIC : Nu mă așteaptă nimic. Nu poți dovedi violul.

MIRUNA : Cu sprijinul tău, da. Întoarce-te cu spatele, urmează coapsele.

TRIC : Nu poți dovedi violul... pentru că ești virgină. Pînă acum, nici un bărbat nu te-a ținut în brațe, în sensul exact...

MIRUNA *(se oprește brusc, pare dezarmată ; se apropie de fereastră)* : A început să se lumineze... Te superi dacă deschid fereastra ?

TRIC : Nu, deloc... E fum aici...

MIRUNA : Ești inteligent, doctore. A fost o surpriză plăcută pentru mine. Adversarul meu trebuia să fie inteligent. Era singurul lucru care mă îngrijora...

TRIC : Înțeleg : nu voiai să-ți fie ușor. Dacă te interesează află că mi-a trecut spaima. Misterul s-a destrămat.

MIRUNA : Ești inteligent, totuși nu destul, doctore... *(Brusc.)* Ți mai dau o șansă, o posibilitate să devii ! Ia-mă în brațe, Tric, ia-mă în brațe și culcă-te cu mine !

TRIC *(se apropie, sedus parcă, dar schimbă direcția)* : A stat ploaia, Una-n-buna... A stat ploaia, și eu nu-mi pierd cumpătul decît atunci cînd plouă...

MIRUNA : Te rog, Tric, te rog din suflet, strînge-mă în brațe !

TRIC : Nu pot să risc. E prea mare miza.

MIRUNA *(își lasă mîinile în jos)* : Sper să nu uiți că am jucat cîștit pînă la sfîrșit... Ți-am oferit tot ce era de oferit.

TRIC : Joci fair-play, recunosc...

MIRUNA *(izbucnește într-un ris ascuțit, lung)* : Ce naiv ! Doamne, ce naiv ! Credeai că scapi ?! Fiindcă pînă acum nici un bărbat nu m-a ținut în brațe „în sensul exact” ?! Așteaptă puțin ! Și, între timp, gîndește-te că fiecare hotel are o scară de serviciu ! Cunos bine hotelurile, mi-am petrecut toată viața în ele... Mă întorc repede !

TRIC : Te aștept. Vreau să-ți spun ceva...

MIRUNA : Vin repede, Tric, vin repede ! *(Iese în fugă.)*

TRIC *(rămîne o secundă nemîșcat, apoi trece în hol, revine cu un geamantan pe care-l pune nehotărît pe suport. Se apropie de fereastră. Așară, noaptea a devenit lăptoasă. Își aprinde o țigară ; se aud bătăi în ușă)* : Intră. nu te formaliza ! Dacă n-ai făcut-o pînă acum, n-are rost să mai bați la ușă !

ADMINISTRATORUL : Mă tem că așteptați pe albineva...

TRIC *(surprins)* : Cine sînteți dumneavoastră ?

ADMINISTRATORUL : Pot să intru ?
Sînt administratorul hotelului... Vă deranjează dacă arunc o privire în baie ?

TRIC : Vă rog...

ADMINISTRATORUL (după ce a efectuat inspecția) : Vă pregăteți de plecare, domnule doctor.

TRIC : E interzis ?

ADMINISTRATORUL : Vă rog să mă scuzați ! N-am vrut să insinuez nimic. Știți, geamantanul e gata făcut...

TRIC : Cum adică „să insinuezi” ? ! Ce „să insinuezi” ? ! Ascultă, tovarășe...

ADMINISTRATORUL : Niculescu...

TRIC : Tovarășe Niculescu, trebuie să-ți mărturisesc că nu prea am avut ocazia să locuiesc în hoteluri, n-am obșnuința, ca să zic așa, dar, din cîte îmi amintesc, nu există nici o interdicție în legătură cu plecarea clienților, dacă se respectă...

ADMINISTRATORUL : Ziua hotelieră ! Vii și pleci ca la hotel... Aveți perfectă dreptate, domnule doctor.

TRIC : În sfîrșit... nu vreau să mi-o luați în nume de rău, dar vizita dumneavoastră la ora... (se uită la ceas) trei și jumătate, cît timp nu s-a întîmplat nimic deosebit, este, din punctul meu de vedere, cel puțin ciudată... Cînd spun ciudată, înțeleg pur și simplu ciudată, nimic altceva.

ADMINISTRATORUL : „Cît timp nu s-a întîmplat nimic deosebit”... Dumneavoastră ați spus-o. (Se decide greu de fiecare dată.) Domnule doctor ! Fereastra dumneavoastră este deschisă...

TRIC : Vă e frig ? Pot s-o închid.

ADMINISTRATORUL (sare să-l oprească, foarte sprinten, în totală contradicție cu felul în care își asumă curajul replicii) : Nu ! Vă rog ! Cînd am spus „domnule doctor, fereastra dumneavoastră este deschisă”, am înțeles exact acest lucru, nimic altceva !

TRIC (amuzat) : Nu mi-aș fi închipuit cît poate fi de mare grija administrației față de clienți ! Vă felicit, tovarășe Niculescu, dar vă asigur că sînt sănătos tun, mă puteți crede pe cuvînt...

ADMINISTRATORUL : Nu rideți, domnule doctor, nu e nimic de rîs !

TRIC : Mă scuzați... dar mă întrebam : cum ați fi procedat dacă dormeam ?

ADMINISTRATORUL (după ce s-a căutat prin buzunare) : O țigară ? Aveți cumva o țigară ? (Tric îl servește.) Mulțumesc mult, am rămas fără... (Tric aprinde bricheta.) Mulțumesc, să trăiți !

TRIC : Pentru nimic. Nu mi-ați răspuns la întrebare.

ADMINISTRATORUL (se frămîntă) : E cam dezordine la dumneavoastră...

TRIC : (hotărît să-și păstreze calmul) : Aveam de gînd să corectez harababura înainte de plecare, dar o pot face și acum. În prezența dumneavoastră, operațiunea ar avea caracter oficial... (Schitează un gest.)

ADMINISTRATORUL (alarmat) : Nu ! Să nu faceți asta ! (Pauză scurtă.) Domnule doctor, mă simt îngrozitor, vă rog, nu-mi îngreunați situația ! Dumneavoastră nu știți cîte poate vedea un administrator de hotel.

TRIC (concesiv) : Nu înțeleg tocmai bine, dar presupun că e vorba de oameni, întîmplări, situații și așa mai departe. Sînt convins că vedeți o mulțime de lucruri foarte interesante.

ADMINISTRATORUL : Un nasture !

TRIC : Un... De ce nu ? ! Un nasture poate fi realmente interesant. (Plusînd.) Captivant chiar ! Depinde de personalitatea celui care-l vede, desigur...

ADMINISTRATORUL : Vreau să spun că aici, pe covor, e un nasture !

TRIC (nu dă importanță) : O fi căzut de undeva... Sper să nu vă deranjeze, dar eu, personal, nu prea pun preț pe nasturi.

ADMINISTRATORUL : Ca să fiu sincer, nici pe mine nu mă interesează nasturii, dar asta e un nasture de damă... Prin urmare, nu vă aparține !

TRIC : Aveți dreptate. Înceamnă că în această cameră înaintea mea a lăcuit o clientă.

ADMINISTRATORUL : Exclus, domnule doctor ! Vă rog să mă credeți. După plecarea unui client, se face o curățenie exemplară. În privința asta sînt intratabil și personalul o știe.

TRIC (își aprinde o țigară) : Tovarășe Niculescu, cred că am înțeles în sfîrșit, obiectul vizitei dumneavoastră. Sînteți un om foarte delicat. Vă o jenă, de exemplu, să-mi spuneți de la obraz că în camera asta a fost o femeie !

ADMINISTRATORUL (recunoscător) : Vă mulțumesc mult, domnule doctor. Într-adevăr îmi era jenă...

TRIC : Ceea ce este interzis prin regulamentul de funcționare al hotelului. Femeile... nu jena...

ADMINISTRATORUL : Femeile sînt o pacoste, domnule doctor, asta e părerea mea. O adevărată pacoste pe capul unui bărbat...

TRIC : Exagerați...

ADMINISTRATORUL : Deloc ! Iar fetele, domnule doctor, fetele de azi sînt de-a dreptul nebune ! Ascultați ce vă spune un om care vede multe ! Nici-odată nu poți să prevezi... la ce te poți aștepta din partea lor...

TRIC : Mie imi place tinara generatie.
ADMINISTRATORUL : Mai ales astea care circula prin hoteluri... Domnule doctor, fetele care circula prin hoteluri nu sint numai nebune, sint periculoase ! Ințelegeți ?

TRIC : Totuși, sint medic... Riscul nu este atit de mare. Mai degrabă aș zice că risc mai mult cu dumneavoastră, care, în calitate oficială, ați constatat încălcarea regulamentului !

ADMINISTRATORUL : Se poate, domnule doctor ? ! Credeți că vin în toiul nopții să vă țin conferințe cu caracter educativ ? ! Citeodată mai închidem și noi ochii, știți și dumneavoastră !

TRIC (*ușurat*) : Mă bucur că m-am înșelat în ceea ce vă privește...

ADMINISTRATORUL : N-am avut timp să vă spun, dar eu vă simpatizez și nu înțeleg cum de-ați fost atit de imprudent să telefonați după taxi !

TRIC : Adică trebuia să car geamantanul în spate pînă la gară ?

ADMINISTRATORUL (*inocent*) : De ce pînă la gară ?

TRIC : Asta-l bună ! Pentru că la cinci treizeci am tren !

ADMINISTRATORUL : Dar eu tocmai asta vă spuneam, domnule doctor ! De ce să plecați ? ! Și, mai ales, de ce să plecați cu trenul ăsta ? !

TRIC : Dragă tovarășe Niculescu, plec pentru că mi-am terminat treburile și nu pot să dorm.

ADMINISTRATORUL : Înțeleg că v-ați terminat treburile, dar nu înțeleg cum de nu puteți dormi !

TRIC : Dumneavoastră nu aveți niciodată insomnie ?

ADMINISTRATORUL : Am, domnule doctor, cine n-are ? ! Dar mai întii imi pun pijama, mă bag în pat, și abia după aceea imi dau seama că am insomnie...

TRIC : Pe cînd eu nu mi-am pus pijama !

ADMINISTRATORUL : Realitatea e că n-aveați intenția să plecați în noaptea asta. Dacă ați fi avut intenția, v-ați fi interesat din vreme de mersul trenurilor... Dumneavoastră ați urcat în cameră la douăsprezece noaptea, iar la trei ați telefonat la recepție !

TRIC : Sînteți bine informat. Recunosc, n-aveam intenția să plec în noaptea asta. Sincer vorbind, voiam chiar să mă stau o zi-două...

ADMINISTRATORUL (*încîntat*) : Domnule doctor, sînteți un om minunat ! Pe cîntea mea că vă simpatizez ! Dacă n-aveați intenția să plecați... nici să nu plecați !

TRIC : Imposibil. La patru și jumătate mă așteaptă un taxi jos și, la urma

urmei, nu pricep de ce să nu plec ?
ADMINISTRATORUL : Dați-l încolo de taxi ! Îl contramandez eu !

TRIC : Totuși, de ce insistați atit ? Aveți cumva un interes personal să nu plec ?

ADMINISTRATORUL : Vă rog, domnule doctor, nu vă supărați... Fereastră dumneavoastră este deschisă, aici, pe covor, se află un nasture care provine de la o rochie de damă... Și care a fost smuls — pentru că, vedeți ? este și o bucătică de stofă prinsă de el... Patul e răvășit, scaunele — răsturnate, pasagera de la 707 lipsește fără să fi coborît pe la recepție, iar ferestrele camerei ei sint bine închise. Le-am verificat înainte de a veni !

TRIC : Și ce mă privește asta pe mine ?

ADMINISTRATORUL : Cum să nu vă privească, domnule doctor, dacă ați fost împreună în noaptea asta ? !... Iar ferestrele camerei dumneavoastră dau spre lac ? !

TRIC (*încă nerealizînd*) : Ferestrele dau spre lac ?

ADMINISTRATORUL : La etajul acesta, 717 este singura cameră care are ferestrele spre lac !

TRIC (*tulburat*) : Pasagera de la 707 ați spus ?

ADMINISTRATORUL : 707...

TRIC : Una ?

ADMINISTRATORUL : Una din nebunile astea tinere, domnule doctor ! (*Tric deschide larg fereastra, aplecîndu-se în afară ; revine fără să spună un cuvînt.*) Eu nu cred că dumneavoastră ați aruncat-o pe fereastră ! Nu e de crezut ! Și nu pot crede, domnule doctor ! Păreră mea e că nu e bine să plecați în noaptea asta... Poate aveți noroc. Știți, cele mai multe lasă scrisori... „Nu vă supărați pe mine, dar nu s-a putut altfel...“, „Regret că s-a întîmplat, dar viața n-are rost, fără tine viața e un coșmar“, „Vă rog să nu-mi faceți autopsia, că în afară de luminal nu găsii nimic“... și așa mai departe... Poate aveți noroc și găsim un bilețel ca ăsta... (*la geamantanul lui Tric și iese, după ce l-a mai privit o dată.*)

SOFIA 2 (*îmbrăcată numai în cămașă și ciorapi ; se agită, căutîndu-si lucrurile*) : Mare porcărie, doctore, dă-mi voie să-ți spun ! Mai mare porcărie ca asta nu cred că se poate ! N-ai văzut unde mi-am pus fusta ?

TRIC (*în fotoliu, absent*) : N-am văzut...

SOFIA 2 : Simțeam eu că e ceva suspect cu tine, dar asta întrece orice închipuire ! Mi-am dat seama de la început că ai ceva anormal, dar... (*Tare.*) Te-am întrebat dacă nu mi-ai văzut fusta ?

TRIC : Ești sigură că ai avut-o pe tine cînd ai venit ?

SOFIA 1: Idiotul! Îi arde de glume!
 TRIC: Ai spus ceva?
 SOFIA 2: Am fost genială că nu ți-am dat numărul de telefon! Biata fată! (*Caută în continuare.*) Să mai ai încredere în bărbații cu aspect civilizat!... Niște monștri! Toți! Niște monștri și niște sadici! Unde am pus-o, domnule?! Formidabil! Ziua în amiaza-mare, să nu poți bea un pahar de pepsi! Ziua în amiaza-mare! E neinaipomenit!
 TRIC: Noaptea... Trecuse de mult de miezul nopții.
 SOFIA 2: Înebunesc dacă mai stau cinci minute sub același acoperiș cu omul ăsta! (*Țipă.*) Stai! Ce vrei să faci?
 TRIC: Să caut fusta. N-aș vrea să înnebunești.
 SOFIA 2: Mai bine stai locului! Nu se știe ce idee îți poate trece prin cap... Mă descurc singură. (*Găsește fusta sub pat.*) Of! În sfârșit... Ce dracu' o fi căutind fusta asta sub pat? (*Se îmbracă repede.*) Nu pricep cum ai putut să născocești un plan atât de diabolic!
 TRIC: Adică?
 SOFIA 2: Cum ți-a venit să o arunci pe fereastră?
 TRIC: După cîte observ, o ai pe tine...
 SOFIA 2: Vorbeam de fată!
 TRIC: N-am aruncat pe nimeni pe fereastră!
 SOFIA 2: Uite ce e, doctore! Cu mine să nu faci pe inocentul! Cu mutra asta să te duci să defilezi în altă parte — știi tu unde! La mine nu se prinde și nici n-ai interes...
 TRIC: Tocmai pentru că n-am interes, te-aș ruga să-ți întrec în cap că n-am aruncat-o eu pe fereastră!
 SOFIA 2: Îmi explici cum se face că a ajuns totuși în apă, dacă n-ai aruncat-o?
 TRIC: Ți-am spus că...
 SOFIA 2: Nu mă interesează ce mi-ai spus! Mă interesează cum a fost! Ferestrele de la camera ei erau închise! Vrei să spui că le-a închis după ce s-a aruncat?
 SOFIA 4 (*în prag; în halat, cu țigara aprinsă*): Hotelul are o scară de serviciu.
 SOFIA 2: Asta tot tu o spui.
 SOFIA 4: Toate hotelurile au cel puțin o scară de serviciu. Se poate verifica.
 SOFIA 2: De unde știi că ușa de la capătul scării de serviciu era deschisă la ora trei dimineața?
 TRIC: N-am de unde să știu.
 SOFIA 2: Poate ai norocul să fi fost deschisă! Bluza! Unde mi-am pus bluza? Poate ai cel puțin norocul ăsta! De ce dracu' m-am dezbrăcat eu, domnule?!

TRIC: Chiar nu-ți amintești de ce te-ai dezbrăcat?
 SOFIA 2: Să presupunem că ușa de la scara de serviciu era deschisă... (*Se oprește în fața lui, la distanță.*) Dar tu n-aveai de unde să știi! În schimb, știai ce are de gând să facă!
 TRIC: Nu știam.
 SOFIA 4: Te-a rugat s-o iei în brațe. De fapt, ți l-a oferit o șansă. Ultima...
 TRIC: Ca să începă să urle cât o țin plămîni și să ridice hotelul în piciorare? Nu, mulțumesc...
 SOFIA 2: Așa că ți-ai încrucișat brațele: poftiți, domnișoară! Vreți să vă aruncați pe fereastră? Nu e nici o problemă... Vă fac loc, poftiți și călătorie plăcută! Salutări tatei! Mare canalie ești, doctore, mare canalie!
 TRIC (*face un pas*): Înțelege odată că n-aveam de unde să bănuiesc că i-a venit poftă să facă baie!
 SOFIA 2: Stai pe loc! Ți-am spus că mă descurc singură. (*Găsește bluza; se îmbracă.*) Pentru ce avea de gând să facă nu era nevoie să sară de la etaj în lac. Cu douăzeci de tablete de lumenal ajungea tot acolo...
 SOFIA 4: Trebuia s-o ții în brațe, iubitel, chiar dacă ar fi țiptat ca din gură de șarpe...
 SOFIA 2: N-ai nici o justificare! Nu riscai nimic!
 SOFIA 4: Niște eventuale plictiseli măruntă în legătură cu o tentativă de viol nedovedită, imposibil de dovedit, din moment ce fata intrase la tine în cameră, noaptea, de bunăvoie!
 SOFIA 2: Din moment ce ea luase cheia camerei tale de la recepție, erai în legitimă apărare. În cazuri de-astea, vo! bărbații, sînteți întodeauna în legitimă apărare...
 SOFIA 4: Trebuia s-o ascuți, iubitel, și s-o iei în brațe!
 SOFIA 2: Fata vroia să trăiască, înțelegi, doctore? Sigur că înțelegi, ai înțeles și atunci cînd ai stat cu brațele încrucișate. Era singură în lumea asta imensă, nu avea de la cine să aștepte nici măcar un nenorocit de telefon de la sute de kilometri, era singură și voia să trăiască. Atît! Te-a rugat să-i dai voie să trăiască!...
 SOFIA 4: Cu timpul, te-ar fi iertat pentru ghinionul acela cu nervul median. Poate n-a fost ghinion, poate a fost o fatalitate de care nu se face nimeni răspunzător... Soarta ne joacă uneori feste urite, iubitel... Era de la sine înțeles că te-ar fi iertat...
 SOFIA 2: Fiindcă nu putea să trăiască decît dacă o țineai tu în brațe... Asta voia ea de la tine. De cînd a intrat în cameră. Voia să-i dai certitudinea că a făcut tot ce era de făcut și tot ce putea ea face să-și răzbune tatăl,

dar pînă la urmă n-a reușit fiindcă tu ai ținut-o strîns în brațe și n-ai lăsat-o să moară!

SOFIA 4: În definitiv, nu e chiar așa de sigur că ar fi țipat... Mai degrabă, n-ar fi țipat. Îți amintești ce ți-a spus atunci, la început, cînd abia urcaserăți la tine? „Te rog nu lăsa noaptea să treacă, îți promit că nu țiip, n-am să respir...” Îți amintești, iubițel? (Iese.)

SOFIA 2 (gata îmbrăcată; pe punctul de a pleca): Ascultă, doctore! Că n-ai nici un fel de scrupule, te privește, mie însă trebuia să-mi spui din capul locului. Sint femeie măritată, ce dracu! Îți imaginezi că nu pot fi martoră în procesul amantului meu!

TRIC: Firește că nu poți, Sofi...

SOFIA 2: Să fim înțeleși: nu te cunosc, nu mă cunoști! Sper că ți-a mai rămas ceva bun în tine, să te ții de cuvînt!

TRIC: E-n regulă, Sofi, te rog să nu-ți faci nici un fel de probleme, nu te-am văzut în viața mea!

SOFIA 2 (se pune în mișcare): Biata fată! Ce inspirată am putut să fiu că nu i-am dat numărul meu de telefon! (Iese.)

SOFIA 4 (în haină de blândă: va rămîne tot timpul îmbrăcată): Bună seara, iubițel... Am văzut lumină la tine și am intrat.

TRIC (absent): Ai văzut lumină? Perfect...

SOFIA 4: Realitatea e că așa fi intrat chiar dacă nu era lumină.

TRIC: Ai un drept cîștigat: dreptul de a intra.

SOFIA 4: De care nu abuzez, dar nu e vorba de-asta. Vin direct de la aeroport.

TRIC: Prin urmare, trebuie să iau act de curajul de care dai dovadă intrînd la mine...

SOFIA 4: Încetează cu prostiile! Crezi că am stat pînă la sfîrșit să-ți ascult lamentațiile numai pentru că îmi plac istorioarele cu morți! Sau îți sînt, cumva, soră mai mare, ca să te legăn pe genunchi și să te împac?!

TRIC: Cel mai bun lucru ar fi să te exprimi limpede, ca să înțeleg și eu despre ce e vorba...

SOFIA 4: De acord. (Își aprinde o țigară.) În ziua aceea ai susținut teza de doctorat. Faptul s-a petrecut după-amiază, presupun că în prezența mai multor persoane... La sfîrșit, după ce ai schimbat cîteva cuvînte și ai primit felicitările de rigoare, ai plecat spre hotel...

TRIC: Cam așa ceva...

SOFIA 4: Te-ai băgat sub duș, te-ai ras și, așa refrisat, ai ieșit, ca unul care

are chef și timp să dea o raită prin oraș...

TRIC: Întîi m-am ras și pe urmă m-am băgat sub duș. Nu procedez niciodată invers...

SOFIA 4: Ai fost probabil la un spectacol, în mod sigur la restaurant, și ai revenit la hotel către miezul nopții. Începuse să plouă, și, cu tot succesul obținut, aveai senzația că îți lipsește ceva...

TRIC: Posibil. În orice caz, ai fantezie...

SOFIA 4: În hol, ai cunoscut-o pe ea. Erai în stadiul în care un bărbat singur, dispunînd de cameră cu intrare separată, simte nevoia să cunoască o femeie...

TRIC (nervos): Cît se poate de exact, dar nu te obosi: are cine să facă ancheta!

SOFIA 4: Arăți cam moleșit, iubițel...

TRIC (nervos): Arăt ca întotdeauna.

SOFIA 4: Înainte de noaptea aia grozavă, arătai altfel.

TRIC: N-are nici o importanță cum arătam!

SOFIA 4: Te înșeli! Are foarte mare importanță. Sper că îți trece!

TRIC: Nu-mi trece!

SOFIA 4: Fă un efort! Unul mic de tot...

TRIC: Nu pot... Și nu vreau...

SOFIA 4: Dar să fugi din oraș în oraș o să vrei? O să vrei să cerșești din casă în casă o adresă? un nume? sau un prefix de telefon? Altceva nu ți-a mai rămas...

TRIC: Te interesează într-atît soarta mea?

SOFIA 4: Nu uita că la sfîrșit... La sfîrșit, după ce ai urcat toate etajele și după ce ai coborît în toate subsolurile, după ce ai sunat la toate ușile, după ce ai bătut toate străzile, după ce ai întăritat toți clinii... te poți alege doar cu un picior undeva!

TRIC (tare): Te-am întrebat: ce te interesează pe tine?!

SOFIA 4 (netulburată): Fii atent, iubițel... Sint gata să accept că pînă acum te-ai purtat admirabil. De fapt, asta e adevărul: te-ai purtat admirabil și domn. Dar starea asta de torpoare nu-mi place. Ai început să ai palpității din senin și să-ți tirăști picioarele...

TRIC: E treaba mea! Dacă vreau, umblu și în patru labe!

SOFIA 4: Nici nu mai ai mult! Iubițel! Oferi cel mai depriment spectacol pe care-l poate da o ființă omenească.

TRIC: Nu mă deranjează.

SOFIA 4: Cînd ești înconștient nu te mai deranjează nimic.

TRIC: Dacă nu-ți place spectacolul, n-ai decît să te cari! Îți restituî pe loc contravaloarea biletului!

SOFIA 4: Cu mine nu-ți merge! Am venit să te trezesc. Fă un efort și ridică fruntea! Sus! Iubițel! Calcă apăsât, să tremure pământul când treci! Culege fructele aștea cămoase și zvelte și parfumate care roiesc în jurul tău, culege-le, fiindcă ele abia așteaptă să fie culese, și după ce le-ai mîncat, azvîrle cotoarele unde se nîmerește, fără să te uiți înapoi. Hai, fă un efort și ridică fruntea!

TRIC: Sofi, ce urmărești?

SOFIA 4: Te rog să constăți că mă scot voluntar din cauză...

TRIC (*intr-un fel de agitație*): Perfect! Ai venit să mă trezești și m-ai trezit. Dacă vrei să știi, află că eu am aruncat-o pe fereastră! Eu!

SOFIA 4: Bravo! Așa te vreau!

TRIC: Am aruncat-o pe fereastră așa cum arunci norocul... Știam de la început că o să fac asta!... Ei, poate nu chiar de la început, a trebuit să treacă un timp, nu pot să spun cit, dar a fost o secundă în care mi-am dat seama că nu mai e nimic de făcut și se va întimpla lucrul acela groaznic.

SOFIA 4: Normal! Întotdeauna e nevoie să treacă un timp pînă să știm ce se petrece cu noi... Era frumoasă?

TRIC: Foarte frumoasă. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată.

SOFIA 4: Sint clipe cînd orice femeie devine frumoasă, incredibil de frumoasă! De fapt, nici nu există femei urite. Cînd vezi una urită, e pentru că vrea ea să fie urită... Sau vor alții!

TRIC: Fata asta era de-a dreptul extraordinară!

SOFIA 4: Era, nu te contrazic. Văd că suferi, iubițel...

TRIC: Am crezut că nu mai am altă ieșire decît s-o arunc pe fereastră.

SOFIA 4: Îmi imaginez ce trebuie să fi simțit în noaptea aceea... Ai fi putut să pui o întrebare, una banală de tot, nesemnificativă, dar ai scrișnit din dinți și n-ai pus-o! Îți șiroia singele sub cămașă, dar n-ai pus-o. Ai luat foc, ardeai, iubițel, dar n-ai pus-o! Ai fost mindru... Te-ai purtat ca un stăpîn. Ești un stăpîn absolut!

TRIC: Nu-l adevărat! Există o ieșire, dar ar fi trebuit să fac ceea ce nu făcusem niciodată în viață! Ar fi trebuit să rostesc două cuvinte imense și definitive și să accept că pot fi înșenuncheat. Așa că am aruncat-o pe fereastră. Acum, gata, am mîrturisit... Ești liberă să pleci, Sofi... Cred că e cazul să pleci, ți-ai pierdut prea mult timp cu mine. (*A ajuns în locul în care stătea înainte de intrarea administratorului.*)

SOFIA 4 (*tare*): Ești idiot?! Nu ți-am spus că vin direct de la aeroport?! Am fost la hotel. Am vorbit cu cîțiva tipi cu care se poate vorbi la un hotel... De exemplu, cu administratorul. Află că boxa de la recepție este atît de mică, încît nu poți lua o cheie de la panou decît dacă o arunci pe recepționeră în mijlocul străzii! Înțelegi? (*Bătăi repetate în ușa.*)

TRIC: Intră, nu te formaliza! Dacă n-ai făcut-o pînă acum, n-are rost să mai bați la ușa...

ADMINISTRATORUL: Mă tem că așteptați pe altcineva...

TRIC (*surprins*): Cine sînteți?

ADMINISTRATORUL: Niculescu... administratorul hotelului. Pot să intru, domnule doctor?

TRIC: Vă rog... S-a întîmplat ceva?

ADMINISTRATORUL: Nu, fiți liniștit. (*Făce cîțiva pași prin cameră.*) Trebuie doar să vă predau un pachet. Cred că bănuți... (*Îi dă un pachet dreptunghiular, de dimensiunile unui plic mare, legat.*)

TRIC: Mulțumesc...

ADMINISTRATORUL: Cu multă plăcere... (*Se întoarce.*) Ați pierdut un nas-ture... (*Ridică nasturele de pe covor.*)

TRIC (*îl ia repede, stînjénit*): E cam dezordine la mine...

ADMINISTRATORUL: Nu vă faceți griji, avem personal conștiincios. (*Iese, în timp ce Tric a rămas cu ochii la nasture.*)

SOFIA 4: Mîine e sîmbătă, iubițel... Am reținut două locuri la o cabană. Muntele e bun în convalescență și mașina așteaptă jos...

TRIC: Du-te singură, Sofi... Nu merg.

SOFIA 4: Ai înnebunit?!

TRIC: Nu pot...

SOFIA 4: Uite ce e: recunosc că ești într-o pasă proastă, dar bagă-ți bine în cap că noi doi facem parte dintr-o specie rară, care n-are voie să ofteze și să-și piardă vremea cu fleacuri călduțe!

TRIC: Iartă-mă, dar asta-i situația: aș vrea să umblu din oraș în oraș, să sun la fiecare ușa, să intru în fiecare casă...

SOFIA 4: Nu fi stupid! Trebuie să ne păstrăm limpezi și echilibrați și sportivi! Sint de făcut lucruri mult mai serioase decît să te holbezi la lună fără nicio motiv!

TRIC: Singurul lucru serios pentru mine e să răscolesc toate subsolurile și să întărit toți cîinii de pe scoarța pămîntului.

SOFIA 4: Nu pricepi că sîntem puțin, am rămas foarte puțin, și n-avem dreptul să distrugem echilibrul ecologic?! Fă-ți bagajele, îți explic pe larg în mașină!

TRIC : Ești uscată ! Nu merg cu tine, du-te singură ! Ești mai uscată decât o secetă și, dacă vrei să știi, echilibrul tău ecologic poate să se ducă dracului !

SOFIA 4 (după ce l-a privit o secundă, printre dinți) : Atunci, n-ai decât să te tirăști în patru labe. Mi-am pierdut vremea cu tine ! (Iese.)

(Camera de hotel. Tric răsuțește pachetul în mână, îl lasă undeva fără să-l desfacă. Trece în hol și revine cu geamantanul, pe care-l pune pe suport, apoi își aprinde o țigară. Intră Miruna. E îmbrăcată cu blugi și geacă, la fel ca la început. Are o sacoșă de voiaj cu o inscripție într-o limbă străină — „Voyages touring”, de exemplu. Odată cu ivirea zorilor și cu iminența despărțirii, un sentiment nou s-a ivit între ei și nici unul nu reușește să-l ascundă. Faptul devine mai evident din precipitarea cu care vorbesc, dar mai ales din pauzele care intervin, ca o amenințare.)

MIRUNA : Iată-mă și pe mine ! Pot să las asta undeva ? (Se debarasează de sacoșă.) Thanks ! Am venit cit am putut de repede, sper că nu ți-ai făcut probleme...

TRIC : Am fost total prins de un fenomen astronomic extrem de misterios. Nu știu dacă ai auzit, din întimplare, de el. Se cheamă ivirea zorilor...

MIRUNA : Cred că da, cred că am auzit... Când eram mică, în clasele primare, tata spunea : hei, tu, Una, de colo ! Se crapă de ziuă ! Mă ridicam imediat, încercând să detectez zgomotul, dar n-am reușit niciodată. Mi-era o ciudă grozavă că nu reușeam să auz cum năvălește ziua... dar scopul era atins : mă trezeam de-a binele. Apropo ! Tata trăiește...

TRIC : Marii pianiști nu mor niciodată, prin urmare nu pot fi uciși. De fapt, nici o vocație nu poate fi ucisă...

MIRUNA : Tata n-a fost pianist.

TRIC : Am văzut că era Arthur Rubinstein... Când ai tăiat legende de sub fotografii ?

MIRUNA : Când m-am dus să mă schimb. M-am folosit de o forfecuță de unghii. Știam că n-o să-mi prea reușească.

TRIC : Dimpotrivă, a fost o noapte frumoasă...

MIRUNA : Da ? Sper că nu te-am supărat prea tare. Ți-am spus numai minciuni. N-ai o țigară ?

TRIC (o servește) : De ce să mă supăr ? A fost o experiență foarte interesantă.

MIRUNA : De fapt, unele lucruri erau adevărate... Ai auzit cumva un zgomot de mașină ?

TRIC : N-am auzit.

MIRUNA (se duce totuși la fereastră) : Când vine autocarul, trebuie să cobor. De la fereastra ta, se vede... Tata e învățător într-un sat.

TRIC : Vorbești tot timpul despre el.

MIRUNA : Sintem foarte legați. Mama a munit la nașterea mea. E unul dintre adevăruri...

TRIC : Și tu ești unul dintre adevăruri...

MIRUNA : Serios, nu regreti că ai pierdut noaptea asta ? Merită un somn bun, după încordarea zilei de ieri.

TRIC : N-am pierdut-o. M-a întinerit cu zece ani.

MIRUNA (arătând pachetul nedesfăcut) : N-ai desfăcut pachetul !

TRIC : Știam ce conține. Propria mea viață nu poate să-mi ofere vreo surpriză...

MIRUNA : Ciudat ! Noi doi nu ne cunoaștem. Tu, cel puțin, nu-mi știi decât numele mic...

TRIC : Una...

MIRUNA : Nu sînt deloc bine crescută. Ar trebui să...

TRIC : Ar trebui să-mi spui cum ți-a venit ideea. M-am tot întrebat cum a putut să-ți treacă prin cap. Ai imaginație ! Și gustul aventurii. Nu ți-ai dat seama de risc ? Dacă eram un...

MIRUNA : Nu ți-am dovedit că am intuiție ? M-am bazat pe „flerul” meu la oameni. Restul a fost simplu. Când am ieșit să iau țigările, ți-am văzut teza de doctorat și autobiografia aruncate pe geamantan, în hol. Le-am luat cu mine... Așa am descoperit că părintii tăi au murit... și restul. Voiam să-ți dau o noapte de familie... M-a și tentat să-mi pun la încercare îndrăzneala.

TRIC : Povestea cu hainele a fost în plus. Nu pretind că mi-a mers extraordinar, totuși n-a fost nevoie de un an încheiat ca să-mi fac rost de haine. N-am intrat la facultate imediat după terminarea liceului pur și simplu fiindcă n-am luat admiterea.

MIRUNA : Ceea ce nu te-a împiedicat să-ți iei astăzi doctoratul. Adică ieri. Felicitări, și iartă-mă pentru întîrziere...

TRIC (cîntărește pachetul) : Mi-ai reținut exact datele biografice... Cum te-ai fi descurcat dacă te lăsam pînă la sfîrșit ?

MIRUNA : Nu era nici o nenorocire. Am memorie bună. Dacă aș fi avut timp, puteam să-ți recit și teza de doctorat. Singura mea grijă a fost să nu mă crezi ne bună... Când ți-ai dat seama ?

TRIC : Mai demult. În clipa în care ai spus că ai furat cheia de la recepție...

MIRUNA : Și pe urmă ai intrat în joc... A fost frumos. Pleci ? Văd că ți-ai făcut geamantanul...

TRIC : Mi-ai terminat treburile...
 MIRUNA : Parcă ziceai că vrei să-mi spui ceva ? Sau...
 TRIC (pauză scurată) : Ți-ai pierdut un nasture... (I-l dă.)
 MIRUNA (il privește, apoi îl aruncă pe fereastră) : Nu-mi plac nasturii care cad. O să-mi cumpăr un set nou... (Ride.)
 TRIC : De ce rizi ?
 MIRUNA : Am citit cândva un roman polițist în care criminalul a fost descoperit datorită unui nasture găsit la locul faptei... Nu se aude o mașină ? (Se duce la fereastră.) Mi s-a părut...
 TRIC : Aici nu s-a întâmplat nimic...
 MIRUNA : Ce voi ai să se întâmple ?
 TRIC : Adică nu s-a petrecut o crimă...
 MIRUNA : Totuși, ai fi putut să mă identifice după nasturele acela, dacă ai fi avut chef... Acum nu mai ai nici o șansă, a dispărut corpul delict... De data asta chiar se aude ! (La fereastră.) Gata, a venit autocarul...
 TRIC : Nu e prea devreme ?
 MIRUNA : Astăzi am un traseu dur : turiștii ăștia străini vor să vadă totul...
 TRIC : Inclusiv bisericile din secolul 14 ?
 MIRUNA : Inclusiv. Voi ai să-mi spui ceva ?
 TRIC : Da... Nu-ți vine greu ? Ești toată ziua pe drumuri...
 MIRUNA : Fac asta numai în vacanțe. Să mă obișnuiesc cu limba. De fapt, e ultimul circuit. Am terminat facultatea... S-ar zice chiar că e circuitul meu de adio...
 TRIC : Ultimul ?
 MIRUNA : Da, ultimul...
 TRIC : Și pe urmă ?
 MIRUNA : Vom vedea la repartizare...
 Voi ai să-mi spui ceva ?

TRIC : Pleci ?
 MIRUNA : Plecăm amândoi...
 TRIC : Da, amândoi... Numai că eu... așa...
 MIRUNA : A fost o noapte frumoasă, doctore.
 TRIC : A fost o noapte frumoasă, Miruna.
 MIRUNA : De ce nu-mi spui Una ?
 TRIC : Poate din cauza zorilor...
 MIRUNA : Uitasem ! Soarele răsare întotdeauna dimineața ! Ți-a amorțit brațul ?
 TRIC : Nu... De data asta nu...
 MIRUNA : Deci, pot să-ți string mîna ? (Îi întinde mîna, bărbătește.)
 TRIC (îi strînge mîna) : Voiam să... Voiam să...
 MIRUNA : Da ?
 TRIC : O să-mi fie dor de noaptea asta... Nu sună grozav...
 MIRUNA (își desprinde mîna) : Intr-adevăr, nu e prea grozav... (Face câțiva pași spre ușă, dar se întoarce.) Ori-cum, sună... (Iese.)
 TRIC (singur) : Știu că nu sună grozav, știu că nu sună, dar nu asta voiam să-ți spun ! Poate nu te interesează, dar nu mai pot sta în camera asta ! Mi-am făcut geamantanul fiindcă nu mai suport camerele de hotel ! Mai ales cînd răsare soarele... Puteai să-mi spui cel puțin cum te cheamă, nu trebuia să aștepti să te întreb eu ! Știi foarte bine că te voi căuta ! Ce mă privești așa ? N-ai mai văzut un bărbat îndrăgostit ? Asta e tot ! Voiam să-ți spun că te iubesc ! M-am îndrăgostit de tine în noaptea asta ! Te iubesc, Una ! Asta cum sună ? Spune, sună grozav ? !

CORTINA

Presa teatrală acum o sută de ani-august 1887

Hotărît, stagiunea estivală bucureșteană stă sub semnul operetei, al comediei muzicale, al vodevilului. Ziarul Unirea abundă în informații. Trupa A. L. Bobescu de la grădina Dacia reprezintă „cu casa închisă” mai ales opereta *Fata aerului*. Strămoșul maestrului dirijor Jean Bobescu și al excepționa-

lei violoniste Lola Bobescu știa „să-și facă” trupa. El are un rol fundamental în istoria operetei la noi, istorie care încă nu e scrisă. ● E anunțată „melodrama națională în cinci acte” *Mihai Viteazul* de Al. Pelimon. S-a reprezentat ? Zărele tac. E puțin probabil. Cum să aduci pe scenă, în miez de vară, două duzini de bărbi și de blamide ? ● Deocamdată, la grădina Oteteleşanu (pe locul de azi al Palatului Telefoanelor), răsună muzică de concert. Să mai așteptăm două decenii celebra trupă Grigoriu, cu

al ei Leonard... ● Din *Telegraful* (22 aug.) : „Aseară, trupa de la Dacia a reperbat un adevărat succes cu *Nobleța* sub Ludovic al XV-lea. D. Alexandrescu (tatăl regizorului Sică I), în rolul precupețului, a ținut lumea într-o continuă veselie, mai cu seamă improvizația din actul III și întoarcerea de la circulația l-au atras o plauze furtunoase”. ● Tot la Dacia, „opereta națională într-un act de V. A. Alexandri” *Luna nouă*. De ce nu s-o fi păstrat titlul original, *Crai nou* ?

I. N.